

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/409 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 480/2009 ustanawiające Fundusz Gwarancyjny dla działań zewnętrznych 1

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/410 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814⁽¹⁾ 3
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/411 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniająca dyrektywę (UE) 2016/97 w odniesieniu do daty rozpoczęcia stosowania przez państwa członkowskie środków transpozycji⁽¹⁾ 28

DECYZJE

- ★ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/412 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniająca decyzję nr 466/2014/UE w sprawie udzielenia gwarancji UE dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z działaniami z zakresu finansowania wspierającymi projekty inwestycyjne poza granicami Unii 30

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/409

z dnia 14 marca 2018 r.

zmieniające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 480/2009 ustanawiające Fundusz Gwarancyjny dla działań zewnętrznych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 209 i 212,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Fundusz Gwarancyjny dla działań zewnętrznych (zwany dalej „Funduszem”) jest regulowany rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 480/2009 ⁽²⁾.
- (2) Środki Funduszu Gwarancyjnego pochodzą z jednej rocznej wpłaty z budżetu ogólnego Unii, z odsetek od zainwestowanych środków Funduszu oraz z kwot odzyskanych od zalegających ze spłatą dłużników.
- (3) Przychody z premii z tytułu ryzyka uzyskane w związku z działaniami Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) z zakresu finansowania, które korzystają z gwarancji budżetowej Unii powinny być wpłacane do Funduszu.
- (4) W przypadkach gdy kwota środków Funduszu przekracza 10 % łącznej kwoty wymagalnych zobowiązań kapitałowych Unii, nadwyżka powinna być zwracana do budżetu ogólnego Unii, aby lepiej chronić budżet ogólny Unii przed potencjalnym dodatkowym ryzykiem niewykonania zobowiązań, jakie wiąże się z działaniami EBI w zakresie finansowania dotyczącymi długoterminowej odporności gospodarczej uchodźców, migrantów, społeczności przyjmujących i tranzytowych oraz społeczności pochodzenia jako strategicznej odpowiedzi na potrzebę zaradzenia pierwotnym przyczynom migracji.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE, Euratom) nr 480/2009,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE, Euratom) nr 480/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 dodaje się następujące tiret:

„— przychodów z premii z tytułu ryzyka uzyskanych w związku z działaniami EBI w zakresie finansowania, w odniesieniu do których Unia udzieliła gwarancji za wynagrodzeniem.”;

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lutego 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 27 lutego 2018 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 480/2009 z dnia 25 maja 2009 r. ustanawiające Fundusz Gwarancyjny dla działań zewnętrznych (Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 10).

2) w art. 3 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli kwota Funduszu przekroczy 10 % łącznej kwoty wymagalnych zobowiązań kapitałowych Unii, nadwyżka jest zwracana do budżetu ogólnego Unii Europejskiej. Nadwyżka ta zostaje wpłacona w ramach jednej transakcji i ujęta w specjalnej pozycji w zestawieniu dochodów w budżecie ogólnym Unii Europejskiej na rok $n + 1$ na podstawie istniejącej na koniec roku $n - 1$ różnicy pomiędzy 10 % łącznej kwoty wymagalnych zobowiązań kapitałowych Unii a wartością aktywów netto Funduszu, obliczoną na początek roku n .”;

3) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Komisja powierza EBI zarządzanie finansami Funduszu.

Do dnia 30 czerwca 2019 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie niezależną zewnętrzną ocenę zalet i wad powierzenia Komisji, EBI – lub obu tym instytucjom łącznie – zarządzania finansowego aktywami Funduszu Gwarancyjnego dla działań zewnętrznych i aktywami Europejskiego Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju, z uwzględnieniem odpowiednich kryteriów technicznych i instytucjonalnych stosowanych do porównywania usług zarządzania aktywami, łącznie z infrastrukturą techniczną, porównaniem kosztów świadczonych usług, strukturą instytucjonalną, sprawozdawczością, wynikami, rozliczalnością i wiedzą fachową poszczególnych instytucji oraz pozostałymi uprawnieniami do zarządzania aktywami w odniesieniu do budżetu ogólnego Unii Europejskiej. W stosownych przypadkach ocenie towarzyszy wniosek ustawodawczy.”;

4) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Do dnia 31 maja każdego roku, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Trybunałowi Obrachunkowemu sprawozdanie roczne dotyczące zarządzania Funduszem w poprzednim roku kalendarzowym. Sprawozdanie roczne obejmuje prezentację sytuacji finansowej i informacje na temat funkcjonowania Funduszu na koniec poprzedniego roku kalendarzowego, przepływy finansowe, a także znaczące transakcje i wszelkie stosowne informacje na temat rachunków finansowych, takie jak szczegółowe informacje na temat wymagalnego kapitału pożyczek gwarantowanych lub aktywów Funduszu w poprzednim roku kalendarzowym, a także konkluzje i wyciągnięte wnioski. Sprawozdanie to zawiera także informacje na temat zarządzania finansami, wyników Funduszu oraz ryzyka Funduszu na koniec poprzedniego roku kalendarzowego. Począwszy od 2019 r., a następnie co trzy lata zawiera ono również ocenę adekwatności kwoty docelowej w wysokości 9 % oraz prognozy wynoszącego 10 % dla Funduszu, o których mowa w art. 3, odpowiednio w akapitach drugim i trzecim.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 marca 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. PAVLOVA

Przewodniczący

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/410

z dnia 14 marca 2018 r.

zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ ustanowiono system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii w celu wspierania redukcji emisji gazów cieplarnianych w sposób racjonalny pod względem kosztów oraz skuteczny gospodarczo.
- (2) W październiku 2014 r. Rada Europejska zobowiązała się do zmniejszenia do roku 2030 łącznych emisji gazów cieplarnianych w Unii o co najmniej 40 % poniżej poziomów z 1990 roku. Wszystkie sektory gospodarki powinny przyczynić się do osiągnięcia wspomnianej redukcji emisji, zaś wyznaczony cel ma zostać zrealizowany w sposób najbardziej efektywny pod względem kosztów za pośrednictwem unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (zwanym dalej „EU ETS”), który pozwoli na osiągnięcie do roku 2030 redukcji o 43 % poniżej poziomów z 2005 roku. Zostało to potwierdzone przez przekazanie do Sekretariatu Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) w dniu 6 marca 2015 r. zaplanowanych, ustalonych na szczeblu krajowym zobowiązań redukcyjnych Unii i jej państw członkowskich.
- (3) Porozumienie paryskie przyjęte dnia 12 grudnia 2015 r. na podstawie UNFCCC (zwane dalej „Porozumieniem paryskim”) weszło w życie dnia 4 listopada 2016 r. Jego strony uzgodniły, że utrzymają wzrost średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej i będą podejmować wysiłki na rzecz ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej. Strony postanowiły również okresowo podsumowywać realizację Porozumienia paryskiego, aby ocenić łączne postępy czynione w realizacji celów tego Porozumienia paryskiego i jego założeń długoterminowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 24.2.2016, s. 57.

⁽²⁾ Dz.U. C 240 z 1.7.2016, s. 62.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lutego 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 27 lutego 2018 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

- (4) Zgodnie ze zobowiązaniem współprawodawców wyrażonym w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE ⁽¹⁾ oraz decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE ⁽²⁾ wszystkie sektory gospodarki powinny wносить wkład w redukcję emisji gazów cieplarnianych. W ramach Porozumienia paryskiego Unii i jej państwa członkowskie przyjęły cel redukcji obejmujący całą gospodarkę. Trwają starania na rzecz ograniczenia emisji na świecie z obszarów morskich za pośrednictwem Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) i powinno się je wspierać. IMO ustanowiła procedurę przyjęcia w 2018 roku wstępnej strategii na rzecz redukcji emisji z myślą o redukcji emisji gazów cieplarnianych z międzynarodowego transportu morskiego. Przyjęcie ambitnego celu redukcji emisji w ramach tej wstępnej strategii stało się sprawą nagłą i jest istotne dla zapewnienia, by międzynarodowy transport morski wniósł uczciwy wkład w wysiłki służące osiągnięciu celu redukcji znacznie poniżej 2 °C ustalonego w ramach Porozumienia paryskiego. Komisja powinna poddawać te działania regularnemu przeglądowi, i co najmniej raz w roku powinna przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z postępów osiągniętych w IMO w realizacji ambitnego celu redukcji emisji i środków towarzyszących, tak by zapewnić, by sektor ten wniósł należyty wkład w wysiłki niezbędne do osiągnięcia celów ustalonych w ramach Porozumienia paryskiego. Działania ze strony IMO lub Unii, w tym prace przygotowawcze dotyczące przyjęcia, wdrożenia i przy należyтым uwzględnieniu przez wszystkie zainteresowane strony, powinny zacząć się w 2023 roku.
- (5) Rada Europejska w październiku 2014 r. potwierdziła w swych konkluzjach, że sprawnie funkcjonujący, zreformowany EU ETS wraz z instrumentem służącym stabilizacji rynku będzie głównym instrumentem europejskim wykorzystywanym do osiągnięcia docelowego poziomu redukcji wynoszącego co najmniej 40 %; zakłada on roczny współczynnik redukcji w wysokości 2,2 % począwszy od 2021 roku. Rada Unii Europejskiej potwierdziła także, że bezpłatne uprawnienia nie wygasną, a obecne środki będą utrzymane po roku 2020, by zapobiec ryzyku ucieczki emisji wynikającego z polityki klimatycznej, dopóki w innych dużych gospodarkach nie zostaną podjęte porównywalne działania, bez redukcji udziału uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji. Udział uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, powinien zostać wyrażony w dyrektywie 2003/87/WE jako wartość procentowa w celu zwiększenia pewności planowania w odniesieniu do decyzji inwestycyjnych, zwiększenia przejrzystości oraz uproszczenia i zwiększenia zrozumiałości całego systemu.
- (6) Jednym z kluczowych priorytetów Unii jest stworzenie odpornej unii energetycznej w celu zapewnienia bezpiecznej, zrównoważonej i konkurencyjnej energii po przystępnych cenach dla swoich obywateli i przemysłu. Osiągnięcie tego celu wymaga kontynuowania ambitnych działań klimatycznych, z wykorzystaniem EU ETS jako podstawy unijnej polityki klimatycznej, jak również wymaga postępów w zakresie innych aspektów unii energetycznej. Realizacja ambitnych założeń ustalonych w ramach unijnej polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 przyczynia się do zapewnienia rozsądnej ceny emisji dwutlenku węgla oraz dalszego pobudzania efektywnej pod względem kosztów redukcji emisji gazów cieplarnianych.
- (7) Art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowi, że polityka Unii opiera się na zasadzie „zanieczyszczający płaci”, i na tej podstawie dyrektywa 2003/87/WE przewiduje, że z upływem czasu nastąpi przejście do całkowitej sprzedaży uprawnień na aukcji. Unikanie ucieczki emisji uzasadnia tymczasowe odracanie przejścia do całkowitej sprzedaży uprawnień na aukcji, zaś ukierunkowany przydział bezpłatnych uprawnień dla przemysłu jest uzasadniony, gdyż ma zapobiegać rzeczywistemu ryzyku wzrostu emisji gazów cieplarnianych w państwach trzecich, w których przemysł nie podlega porównywalnym ograniczeniom w zakresie emisji dwutlenku węgla, tak długo aż w innych dużych gospodarkach nie zostaną podjęte porównywalne działania w zakresie polityki klimatycznej.
- (8) Sprzedaż uprawnień na aukcji pozostaje ogólną zasadą, od której wyjątkiem jest przydział bezpłatnych uprawnień. Ocena skutków opracowana przez Komisję określa, że udział uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji w latach 2013–2020, wynosi 57 %. Co do zasady udział ten powinien pozostać na poziomie 57 %. Składa się on z uprawnień sprzedawanych na aukcji w imieniu państw członkowskich, w tym zarezerwowanych, lecz nieprzydzielonych uprawnień dla nowych instalacji, uprawnień na modernizację wytwarzania energii elektrycznej w niektórych państwach członkowskich oraz uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji w późniejszym terminie z powodu ich umieszczenia w rezerwie stabilności rynkowej ustanowionej decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 ⁽³⁾. Udział ten obejmuje 75 milionów uprawnień wykorzystywanych do wsparcia innowacji. W przypadku gdy zapotrzebowanie na przydziały bezpłatnych uprawnień wywoła potrzebę zastosowania jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego przed 2030 rokiem, udział uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji podczas dziesięcioletniego okresu rozpoczynającego się dnia 1 stycznia 2021 r., powinien zostać obniżony o maksymalnie 3 % całkowitej liczby uprawnień. W celu zapewnienia solidarności, wzrostu i połączeń międzysystemowych 10 % uprawnień, które państwa członkowskie mają sprzedać na aukcji, powinno zostać rozdzielonych między te państwa członkowskie, w których produkt

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 63).

⁽²⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 136).

⁽³⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 z dnia 6 października 2015 r. w sprawie ustanowienia i funkcjonowania rezerwy stabilności rynkowej dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i zmiany dyrektywy 2003/87/WE (Dz.U. L 264 z 9.10.2015, s. 1).

krajowy brutto (zwany dalej „PKB”) na mieszkańca nie przekroczył 90 % średniej unijnej w roku 2013, a pozostałe uprawnienia powinny zostać rozdzielone pomiędzy wszystkie państwa członkowskie na podstawie zweryfikowanych emisji. Odstępstwo dla niektórych państw członkowskich, w których średni dochód na mieszkańca jest o ponad 20 % wyższy niż średnia unijna, co do takiego rozdziału uprawnień na lata 2013–2020, powinno wygasnąć.

- (9) Uznając interakcję pomiędzy politykami klimatycznymi na szczeblu unijnym i krajowym, państwa członkowskie powinny mieć możliwość anulowania uprawnień w ramach swojego wolumenu przydziałów na aukcję w przypadku likwidacji mocy wytwórczej na swoim terytorium. Aby zapewnić przewidywalność dla operatorów i uczestników rynku w odniesieniu do dostępnej liczby uprawnień przeznaczonych na aukcję, możliwość anulowania uprawnień w takich sytuacjach powinna zostać ograniczona do liczby odpowiadającej średniej zweryfikowanych emisji z danej instalacji w okresie pięciu lat przed zamknięciem.
- (10) Aby utrzymać korzyści dla środowiska płynące z redukcji emisji w Unii, jeżeli działania państw trzecich nie oferują przemysłowi porównywalnych zachęt do redukcji emisji, należy zachować przejściowy przydział bezpłatnych uprawnień dla instalacji w sektorach i podsektorach narażonych na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji. Doświadczenia zgromadzone w trakcie funkcjonowania EU ETS potwierdziły, że sektory i podsektory są narażone na ryzyko ucieczki emisji w różnym stopniu oraz że przydział bezpłatnych uprawnień zapobiega ucieczce emisji. Niektóre sektory i podsektory mogą zostać uznane za bardziej zagrożone ucieczką emisji, zaś inne są w stanie przenieść znaczną część kosztów uprawnień pokrywających ich emisje na ceny produktów bez utraty udziału w rynku i ponoszą jedynie pozostałą część kosztów, w związku z czym ryzyko ucieczki emisji w tych sektorach jest niewielkie. Komisja powinna określić i zróżnicować odpowiednie sektory w oparciu o ich intensywność handlu i intensywność emisji, aby lepiej wskazać te sektory, które są narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji.

Ocena sektorów i podsektorów powinna odbywać się na poziomie 4-cyfrowym (kod NACE-4), ale należy również przewidzieć określone okoliczności, w których stosowna może być możliwość zawnioskowania przeprowadzenia oceny na poziomie 6-cyfrowym lub 8-cyfrowym (Prodcod). Możliwość taka powinna istnieć w przypadku sektorów i podsektorów, które zostały wcześniej uznane za narażone na ryzyko ucieczki emisji na poziomie 6-cyfrowym lub 8-cyfrowym (Prodcod), uwzględniając, że niektóre kody NACE, w szczególności zakończone na.99, obejmują różnorodne działania, „gdzie indziej niesklasyfikowane”. Jeżeli sektor lub podsektor objęty jest wskaźnikiem emisyjności dla rafinerii a innym wskaźnikiem emisyjności dla produktu, okoliczność ta powinna zostać uwzględniona tak by, w stosownych przypadkach, jakościowa analiza ryzyka ucieczki emisji była przeprowadzona w ten sposób, aby zapewniała równe warunki w odniesieniu do produktów wytwarzanych w rafineriach i w zakładach chemicznych. Jeżeli na podstawie kryteriów intensywności handlu i intensywności emisji próg określony przez uwzględnienie możliwości odpowiednich sektorów i podsektorów w zakresie przenoszenia kosztów na ceny produktów zostanie przekroczony, dany sektor lub podsektor należy uznać za narażony na ryzyko ucieczki emisji. Należy uznać, że w innych sektorach i podsektorach ryzyko ucieczki emisji jest niskie lub że takie ryzyko nie występuje. Uwzględnienie możliwości w zakresie przenoszenia kosztów na ceny produktów w sektorach i podsektorach niezajmujących się wytwarzaniem energii elektrycznej powinno również obniżyć nieoczekiwane zyski. O ile nie zostanie postanowione inaczej w przeglądzie dokonanym na podstawie art. 30 dyrektywy 2003/87/WE, przydziały bezpłatnych uprawnień dla sektorów i podsektorów, co do których uważa się, że ryzyko ucieczki emisji jest niskie lub że takie ryzyko nie występuje, poza siecią ciepłowniczą, powinny być stopniowo zmniejszane po 2026 roku, tak by w 2030 roku nie było przydziałów bezpłatnych uprawnień.

- (11) Wartości wskaźników dla przydziału bezpłatnych uprawnień mające zastosowanie od 2013 roku należy poddawać przeglądowi w celu uniknięcia nieoczekiwanych zysków i uwzględnienia postępu technologicznego w danych sektorach w latach 2007–2008 oraz każdego późniejszego okresu, w odniesieniu do którego przydziały bezpłatnych uprawnień zostały określone zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE. W celu uwzględnienia postępu technologicznego w danych sektorach oraz w celu dostosowania wartości wskaźników w odpowiednich okresach przydziału, należy wprowadzić przepis, by określane na podstawie danych z lat 2007 i 2008 wartości wskaźników dotyczących przydziałów bezpłatnych uprawnień dla instalacji były aktualizowane zgodnie z odnotowaną poprawą. Z myślą o zapewnieniu przewidywalności należy tego dokonać przez zastosowanie współczynnika opartego na najlepszej ocenie postępów we wszystkich sektorach, która powinna z kolei uwzględniać rzetelne, obiektywne i zweryfikowane dane pochodzące z instalacji, z uwzględnieniem średniego wyniku 10 % najbardziej wydajnych instalacji, tak aby wartości wskaźnika odzwierciedlały rzeczywisty współczynnik poprawy. W przypadku gdy dane wskazują na roczną redukcję mniejszą niż 0,2 % lub większą niż 1,6 % wartości z lat 2007–2008 w danym okresie, należy skorygować te wartości wskaźnika przy użyciu współczynników innych niż rzeczywiste współczynniki poprawy, aby zachować zachęty do redukcji emisji i należyście wynagradzać innowacje. W latach 2021–2025 te wartości wskaźników powinny być korygowane w odniesieniu do każdego roku między 2008 rokiem a środkiem okresu 2021–2025 o 0,2 % albo o 1,6 %, co prowadziłoby do poprawy o – odpowiednio – 3 % lub 24 % w porównaniu z wartością mającą zastosowanie

w latach 2013–2020. W latach 2026–2030 te wartości wskaźników powinny być dostosowane w ten sam sposób, prowadząc do poprawy o – odpowiednio– 4 % lub 32 % w porównaniu z wartością mającą zastosowanie w latach 2013–2020. Aby zapewnić równe warunki produkcji związków aromatycznych, wodoru i gazu syntezowego w rafineriach i zakładach chemicznych, wartości wskaźnika dla związków aromatycznych, wodoru i gazu syntezowego powinny nadal być dostosowywane do wskaźników dla rafinerii.

- (12) Poziom przydziału bezpłatnych uprawnień dla instalacji powinien być lepiej dostosowany do ich rzeczywistych poziomów produkcji. W tym celu przydziały powinny być okresowo symetrycznie dostosowywane, aby uwzględnić odpowiednie wzrosty i spadki produkcji. Dane używane w tym kontekście powinny być kompletne, spójne, niezależnie zweryfikowane i powinny prezentować ten sam wysoki poziom dokładności i jakości co dane używane do określenia przydziału bezpłatnych uprawnień. Aby zapobiec manipulacjom lub nadużywaniu systemu do celów korekty przydziałów i uniknąć wszelkiego zbędnego obciążenia administracyjnego, przy uwzględnieniu terminu mającego zastosowanie do powiadamiania o zmianach produkcji, a także mając na uwadze potrzebę zapewnienia, aby zmiany przydziałów były dokonywane w sposób skuteczny, niedyskryminujący i jednolity, stosowne progi powinny zostać ustanowione na poziomie 15 % i być oceniane na podstawie średniej kroczącej z dwóch lat. Komisja powinna mieć możliwość rozważenia dalszych środków, które podlegają wdrożeniu, takie jak stosowanie absolutnych progów w odniesieniu do zmian przydziałów lub terminu, który ma zastosowanie do powiadamiania o zmianach w produkcji.
- (13) Byłoby wskazane, żeby państwa członkowskie częściowo rekompensowały, zgodnie z zasadami pomocy państwa, niektóre instalacje w sektorach lub podsektorach, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu kosztów związanych z emisjami gazów cieplarnianych przeniesionych na ceny energii elektrycznej, między innymi za użytkowanie przez same instalacje energii wytwarzanej w drodze spalania gazów odlotowych. Jest prawdopodobne, że dążąc do wykorzystywania nie więcej niż 25 % dochodów pochodzących ze sprzedaży uprawnień na aukcji na rekompensatę kosztów pośrednich, państwa członkowskie będą ułatwiać osiągnięcie celów EU ETS, a zarazem zachowywać integralność rynku wewnętrznego i warunków konkurencji. W celu zwiększenia przejrzystości co do zakresu takiej rekompensaty państwa członkowskie powinny regularnie podawać do wiadomości publicznej sprawozdania na temat środków, które mają zastosowanie oraz beneficjentów rekompensat, zapewniając jednak, by należycie uwzględniano poufny charakter niektórych informacji i powiązane kwestie ochrony danych. Jeżeli państwo członkowskie przeznacza znaczną część swoich dochodów ze sprzedaży aukcyjnej na rekompensowanie kosztów pośrednich, tym większa jest zasadność podawania do wiadomości publicznej powodów takiego wyboru. Podczas przeglądu wytycznych w tych państwach dotyczących rekompensaty kosztów emisji pośrednich, Komisja powinna rozważyć między innymi przydatność górnych limitów rekompensat przyznawanych przez państwa członkowskie. Podczas przeglądu dyrektywy 2003/87/WE należy uwzględnić, w jakim stopniu te środki finansowe skutecznie przyczyniły się do uniknięcia znacznego ryzyka ucieczki emisji z powodu kosztów pośrednich, jak i rozważyć możliwość dalszej harmonizacji środków, w tym wprowadzenia zharmonizowanego mechanizmu. Finansowanie działań w związku ze zmianą klimatu przez sektor publiczny będzie w dalszym ciągu odgrywać istotną rolę w mobilizowaniu zasobów po roku 2020.

Zatem dochody ze sprzedaży aukcyjnej powinny być również wykorzystywane do finansowania działań w związku ze zmianą klimatu w najmniej odpornych państwach trzecich, w szczególności w krajach najslabiej rozwiniętych, w tym do przystosowywania się do skutków zmiany klimatu, między innymi za pośrednictwem Zielonego Funduszu Klimatycznego w ramach UNFCCC. Kwota na finansowanie działań w związku ze zmianą klimatu, która ma zostać uruchomiona, będzie również zależeć od założeń i jakości zaplanowanych, ustalonych na szczeblu krajowym wkładów, dalszych planów inwestycyjnych i krajowych procesów planowania działań przystosowawczych. W odniesieniu do potencjalnych skutków społecznych wymaganych polityk i inwestycji państwa członkowskie powinny również wykorzystywać dochody ze sprzedaży aukcyjnej do przyczyniania się do sprawiedliwego przejścia na gospodarkę niskoemisyjną poprzez propagowanie nabywania umiejętności i poszukiwania nowych miejsc pracy przez pracowników, w dialogu społecznym ze społecznościami i regionami, których dotyczy transformacja miejsc pracy.

- (14) Wynikającą z dyrektywy 2003/87/WE główną długoterminową zachętą do wychwytywania i składowania CO₂ (zwaną dalej „CCS”), stosowania nowych technologii energii odnawialnej i przełomowych innowacji w dziedzinie niskoemisyjnych technologii i procesów, w tym bezpiecznego dla środowiska wychwytywania i utylizacji dwutlenku węgla (zwanymi dalej „CCU”), stanowi sygnał cenowy dotyczący emisji dwutlenku węgla wynikający z dyrektywy oraz fakt, że nie będzie trzeba umarzać uprawnień w przypadku emisji CO₂, których uniknięto lub które są trwale składowane. Ponadto, w celu uzupełnienia zasobów już wykorzystywanych do przyspieszenia działań demonstracyjnych dotyczących obiektów komercyjnych CCS oraz innowacyjnych technologii energii odnawialnej, uprawnienia powinny być wykorzystywane do zapewnienia gwarantowanych korzyści za stosowanie obiektów CCS lub CCU, nowych technologii energii odnawialnej i innowacji przemysłowych w dziedzinie niskoemisyjnych technologii i procesów w Unii w odniesieniu do CO₂, który jest składowany lub którego emisji uniknięto w wystarczającej skali, pod warunkiem zawarcia porozumienia w sprawie wymiany wiedzy.

Oprócz 400 milionów uprawnień początkowo udostępnionych na okres rozpoczynający się w 2021 roku, dochody ze sprzedaży 300 milionów uprawnień dostępnych w latach 2013–2020 nieprzeznaczonych jeszcze na działania innowacyjne powinny zostać uzupełnione o 50 milionów nieprzydzielonych uprawnień z rezerwy stabilności rynkowej i wykorzystane w stosownym czasie na wsparcie innowacji. W zależności od tego, w jakim stopniu zmniejszony jest udział uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, by uniknąć potrzeby stosowania jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego, liczba uprawnień dostępnych w ramach tego funduszu powinna zostać zwiększona o maksymalnie 50 milionów uprawnień. Większość tego wsparcia powinna zależeć od zweryfikowania unikniętej emisji gazów cieplarnianych, a pewne wsparcie powinno być udzielone po osiągnięciu wcześniej ustalonych celów pośrednich, przy uwzględnieniu zastosowanej technologii i specyficznych okoliczności sektora, w którym zastosowano tę technologię. Cele pośrednie powinny zostać określone w taki sposób, by dostępne były odpowiednie zasoby finansowe na realizację projektu. Maksymalny odsetek kosztów projektów, którym udziela się wsparcia, może się różnić w zależności od rodzaju projektu. Z należytą uwagą należy potraktować projekty, które będą miały duże znaczenie dla innowacyjności w całej Unii.

- (15) W 2014 r. PKB Grecji na mieszkańca według cen rynkowych wynosił poniżej 60 % średniej unijnej, przy czym Grecja nie jest beneficjentem funduszu modernizacyjnego, a zatem powinna móc zwrócić się o uprawnienia w celu współfinansowania dekarbonizacji dostaw energii elektrycznej na wyspach na swoim terytorium. Uprawnienia te powinny być częścią maksymalnej liczby uprawnień, o której mowa w art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, a które nie zostały przydzielone bezpłatnie do dnia 31 grudnia 2020 r. i powinny być sprzedawane na aukcji zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie do funduszu modernizacyjnego.
- (16) Należy utworzyć fundusz modernizacyjny z 2 % całkowitej liczby uprawnień, które to uprawnienia należy sprzedać na aukcji zgodnie z przepisami i warunkami dotyczącymi aukcji prowadzonych na wspólnej platformie aukcyjnej ustanowionej w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1031/2010⁽¹⁾. W zależności od tego, w jakim stopniu zmniejszony jest udział uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, by uniknąć potrzeby stosowania jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego, liczba uprawnień dostępnych w ramach funduszu modernizacyjnego powinna zostać zwiększona maksymalnie 0,5 % całkowitej liczby uprawnień. Państwa członkowskie, których PKB na mieszkańca w 2013 r. według cen rynkowych wynosił mniej niż 60 % średniej unijnej, powinny kwalifikować się do finansowania z funduszu modernizacyjnego i powinny móc podlegać odstępstwu, do 2030 roku, od zasady całkowitej sprzedaży uprawnień na aukcji w odniesieniu do wytwarzania energii elektrycznej poprzez wykorzystanie możliwości przydziału bezpłatnych uprawnień w celu przejrzystego promowania realnych inwestycji służących modernizacji sektora energetycznego przy unikaniu zakłóceń na wewnętrznym rynku energii. Inwestycje w ramach funduszu modernizacyjnego, które miały na celu poprawę efektywności energetycznej mogą obejmować inwestycje w elektryfikację transportu drogowego, w szczególności transportu drogowego. Przepisy regulujące zarządzanie funduszem modernizacyjnym powinny stanowić spójne, kompleksowe i przejrzyste ramy zapewniające możliwie najsprawniejsze jego działanie, przy uwzględnieniu potrzeby łatwego dostępu dla wszystkich uczestników i możliwości wykorzystywania inwestycji w państwach członkowskich. Struktura zarządzania powinna być współmierna do celu polegającego na zapewnieniu właściwego wykorzystania środków finansowych.

Struktura zarządzania powinna obejmować komitet inwestycyjny, a w procesie decyzyjnym należy odpowiednio uwzględnić wiedzę fachową Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI), chyba że zapewnia się wsparcie dla projektów na małą skalę poprzez pożyczki udzielane przez krajowy bank prorozwojowy lub poprzez dotacje w ramach programu krajowego mającego takie same cele jak fundusz modernizacyjny. W celu zidentyfikowania i ujawnienia potencjalnego konfliktu interesów, należy opublikować i regularnie aktualizować skład komitetu inwestycyjnego, życiorysy jego członków oraz ich oświadczenia o braku konfliktu interesów. W celu zapewnienia właściwego uwzględnienia potrzeb inwestycyjnych w państwach członkowskich o niskich dochodach środki finansowe na fundusz modernizacyjny powinny zostać rozdzielone między państwa członkowskie w oparciu o kombinację kryteriów składającą się w 50 % ze zweryfikowanych emisji i w 50 % opartą na PKB. Pomoc finansowa z funduszu modernizacyjnego mogłaby mieć różne formy. Aby wykorzystać zasoby i zapewnić zwiększony wpływ stosownych inwestycji, przydziały bezpłatnych uprawnień na modernizację wytwarzania energii elektrycznej w niektórych państwach członkowskich i zasoby dostępne z funduszu modernizacyjnego na inwestycje spoza wykazu obszarów priorytetowych powinny być uzupełniane zasobami od prywatnych podmiotów prawnych, które mogłyby obejmować odrębne zasoby od prywatnych podmiotów prawnych będących w całości lub w części własnością władz publicznych.

- (17) Aby uprościć mechanizmy finansowania i zminimalizować obciążenie administracyjne związane z ich wdrażaniem, zainteresowane państwa członkowskie powinny mieć możliwość wykorzystania swojego udziału w wysokości 10 % przydzielonych uprawnień i przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień na modernizację sektora energetycznego zgodnie z przepisami dotyczącymi funduszu modernizacyjnego. Aby zapewnić przewidywalność i przejrzystość w odniesieniu do wolumenu uprawnień udostępnionych do sprzedaży aukcyjnej lub udostępnionych do tymczasowego przydziału bezpłatnych uprawnień i w odniesieniu do zasobów zarządzanych przez fundusz modernizacyjny, państwa członkowskie powinny poinformować Komisję o swoim zamiarze zwiększenia zasobów na rzecz funduszu modernizacyjnego przed 2021 rokiem.

(1) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz.U. L 302 z 18.11.2010, s. 1).

- (18) Rada Europejska potwierdziła w październiku 2014 r., że do 2030 roku należy utrzymać możliwość przydziału bezpłatnych uprawnień sektorowi energetycznemu i że należy usprawnić przepisy (w tym ich przejrzystość) dotyczące fakultatywnych przydziałów bezpłatnych uprawnień w celu modernizacji sektora energetycznego w niektórych państwach członkowskich. Inwestycje o wartości 12,5 mln EUR lub większej powinny być wybierane przez dane państwo członkowskie w drodze procedury przetargu konkurencyjnego w oparciu o jasne i przejrzyste zasady w celu zapewnienia, aby przydział bezpłatnych uprawnień był stosowany do promowania realnych inwestycji, które zmodernizują lub zdywersyfikują sektor energetyczny zgodnie z celami unii energetycznej. Inwestycje o wartości poniżej 12,5 mln EUR powinny również kwalifikować się do finansowania z wykorzystaniem przydziału bezpłatnych uprawnień. Zainteresowane państwo członkowskie powinno wybierać takie inwestycje w oparciu o jasne i przejrzyste kryteria. Wyniki procesu wyboru powinny podlegać konsultacjom społecznym. Ogół społeczeństwa powinien być odpowiednio informowany na etapie wyboru projektów inwestycyjnych, a także podczas ich realizacji. Inwestycje powinny być uzupełniane zasobami od prywatnych podmiotów prawnych, które mogłyby obejmować odrębne zasoby z prywatnych podmiotów prawnych, które są w całości lub w części będących własnością organów publicznych.
- (19) Finansowanie w ramach EU ETS powinno być spójne z celami unijnych ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 oraz długoterminowymi celami określonymi w Porozumieniu paryskim, a także z innymi programami finansowania unijnego, tak aby zapewnić efektywność wydatków publicznych.
- (20) Obecne przepisy pozwalające na wyłączenie małych instalacji z EU ETS, umożliwiają instalacjom, które zostały wyłączone, utrzymanie tej sytuacji; państwom członkowskim należy umożliwić aktualizację wykazu wyłączonych instalacji, a państwom członkowskim, które obecnie nie korzystają z tej opcji, należy umożliwić dokonanie tego na początku każdego okresu, na który przydzielane są uprawnienia. Jednocześnie, aby uniknąć nadmiernego obciążenia administracyjnego, możliwe powinno być dla państw członkowskich wyłączenie z EU ETS instalacji, które emitują poniżej 2 500 ton ekwiwalentu dwutlenku węgla w każdym z trzech lat poprzedzających początek każdego okresu, na który przydzielane są uprawnienia, a także wyłączenie jednostek rezerwowych lub zapasowych pracujących mniej niż 300 godzin w każdym roku tego trzyletniego okresu. Powinna nadal istnieć możliwość włączania dodatkowych działań i gazów do systemu bez uznawania ich za nowe instalacje. Ta możliwość włączania dodatkowych działań i gazów po roku 2020 nie powinna naruszać ogólnounijnej liczby uprawnień w ramach EU ETS i kwot obliczonych na jej podstawie.
- (21) Dyrektywa 2003/87/WE zobowiązuje państwa członkowskie do przedstawienia sprawozdania z jej wykonania na podstawie kwestionariusza lub wzoru opracowanego przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w dyrektywie Rady 91/692/EWG⁽¹⁾. Komisja zaproponowała zniesienie wymogu dotyczącego sprawozdawczości na mocy dyrektywy 91/692/EWG. A zatem właściwym jest zastąpienie odniesienia do dyrektywy 91/692/EWG odniesieniem do procedury, o której mowa w dyrektywie 2003/87/WE.
- (22) Decyzja (UE) 2015/1814 ustanawia rezerwę stabilności rynkowej dla EU ETS w celu zapewnienia elastyczniejszej podaży uprawnień przeznaczanych do sprzedaży aukcyjnej i zwiększenia odporności systemu. Decyzja ta przewiduje, że uprawnienia, które nie są przydzielone dla nowych instalacji do 2020 roku i nie są przydzielone z powodu zaprzestania działalności i częściowego zaprzestania działalności, mają zostać wprowadzone do rezerwy stabilności rynkowej.
- (23) Sprawnie funkcjonujący, zreformowany system EU ETS zawierający instrument stabilności rynkowej ma kluczowe znaczenie do osiągnięcia przez Unię uzgodnionego celu na rok 2030 oraz wypełnienia zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego. Aby zaradzić obecnemu brakowi równowagi między podażą uprawnień a popytem na nie na rynku, w 2018 roku zostanie utworzona na mocy decyzji (UE) 2015/1814 rezerwa stabilności rynkowej, która zacznie działać od 2019 roku. Uwzględniając potrzebę wysłania wiarygodnego sygnału inwestycyjnego w odniesieniu do redukcji emisji CO₂ w sposób efektywny pod względem kosztów oraz mając na uwadze wzmocnienie EU ETS, należy zmienić decyzję (UE) 2015/1814, tak aby zwiększyć do dnia 31 grudnia 2023 r. wielkości procentowe służące określeniu liczby uprawnień, które mają być każdego roku umieszczane w rezerwie. Ponadto, począwszy od 2023 roku, uprawnienia znajdujące się w rezerwie i przekraczające całkowitą liczbę uprawnień sprzedanych na aukcji w ciągu poprzedniego roku powinny tracić ważność, o ile podczas pierwszego przeglądu zgodnie z art. 3 decyzji (UE) 2015/1814 nie postanowiono inaczej. Byłby to długoterminowy środek mający na celu poprawę funkcjonowania systemu EU ETS. W regularnych przeglądach funkcjonowania tej rezerwy należy również rozważyć, czy te zwiększone wielkości powinny być utrzymane.
- (24) Przepisy dyrektywy 2003/87/WE są poddawane przeglądowi w świetle rozwoju sytuacji międzynarodowej i działań podejmowanych w celu realizacji długoterminowych celów Porozumienia paryskiego. Środki wspierające pewne energochłonne sektory, które mogłyby być narażone na ucieczkę emisji, o których mowa w art. 10a i 10b dyrektywy 2003/87/WE, powinny również być poddawane przeglądowi w świetle środków polityki klimatycznej w innych dużych gospodarkach. W kontekście przeglądu z dyrektywy 2003/87/WE można by rozważyć, czy właściwym jest zastąpienie, dostosowanie lub uzupełnienie jakichkolwiek obowiązujących środków

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/692/EWG z dnia 23 grudnia 1991 r. normalizująca i racjonalizująca sprawozdania w sprawie wykonywania niektórych dyrektyw odnoszących się do środowiska (Dz.U. L 377 z 31.12.1991, s. 48).

zapobiegających ucieczce emisji poprzez środki dostosowawcze na granicach dotyczące CO₂ lub środki alternatywne, pod warunkiem że takie środki są w pełni zgodne z przepisami Światowej Organizacji Handlu, tak by włączyć do EU ETS importerów produktów, które są wytwarzane przez sektory lub podsektory określone zgodnie z art. 10a dyrektywy 2003/87/WE. Komisja powinna mieć możliwość składać sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w kontekście każdego globalnego przeglądu na mocy Porozumienia paryskiego, w szczególności w odniesieniu do potrzeby zaostrzenia polityk i środków unijnych, w tym EU ETS, z myślą o koniecznej redukcji gazów cieplarnianych, którą muszą przeprowadzić Unia i państwa członkowskie. Komisja może składać wnioski do Parlamentu Europejskiego i Rady z myślą o zmianie dyrektywy 2003/87/WE w odpowiedni sposób. W ramach regularnych działań sprawozdawczych, prowadzonych na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013⁽¹⁾, Komisja powinna również ocenić wynik dialogu pomocniczego prowadzonego w 2018 r. na mocy UNFCCC (dialog Talanoa).

- (25) W celu przyjmowania aktów o charakterze nieustawodawczym o zasięgu ogólnym, które uzupełniają lub zmieniają niektóre inne niż istotne elementy aktu ustawodawczego, Komisji należy zgodnie z art. 290 TFUE przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów w odniesieniu do art. 3d ust. 3, art. 10 ust. 4, art. 10a ust. 1 i 8, art. 10b ust. 5, art. 19 ust. 3, art. 22, art. 24 ust. 3, art. 24a ust. 1, art. 25a ust. 1 i art. 28c dyrektywy 2003/87/WE. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych, Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie eksperckim, oraz aby konsultacje te były prowadzone zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽²⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych. Jeśli chodzi o przekazanie uprawnień w odniesieniu do art. 10 ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE, państwa członkowskie, które nie korzystają ze wspólnej platformy aukcyjnej, mogą nadal tego nie robić. Ponadto przekazanie uprawnień nie powinno wpływać na prawo państw członkowskich w zakresie określania wykorzystania ich dochodów ze sprzedaży uprawnień na aukcji.
- (26) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania art. 10a ust. 2 akapity od trzeciego do szóstego, art. 10a ust. 2, art. 10a ust. 21, art. 10d, art. 14 ust. 1 i 2, art. 15 i 16 i art. 21 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE i załączników IV i V do tej dyrektywy, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze. Te uprawnienia powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽³⁾.
- (27) W celu ograniczenia do minimum uprawnień Komisji należy uchylić wskazane istniejące uprawnienia dotyczące przyjmowania aktów co do poniższych kwestii: funkcjonowania specjalnej rezerwy zgodnie z art. 3f ust. 9 dyrektywy 2003/87/WE, doprecyzowania ilości międzynarodowych jednostek emisji przeznaczonych do wymiany, przyznawania ilości międzynarodowych jednostek emisji, które można wymieniać zgodnie z art. 11a ust. 8 niniejszej dyrektywy jak i ustanawianie dalszych norm dotyczących tego, co można wymieniać, i dodatkowych przepisów dotyczących podwójnego liczenia w art. 11b ust. 7 niniejszej dyrektywy. Akty przyjęte na mocy tych przepisów mają nadal zastosowanie.
- (28) Akty przyjęte na mocy dyrektywy 2003/87/WE dotyczące przedmiotu zastosowania, w odniesieniu do którego niniejsza dyrektywa przyznaje Komisji prawo do przyjmowania aktów delegowanych lub wykonawczych, mają nadal zastosowanie do czasu ich uchylenia lub zmiany. W przypadku decyzji Komisji 2011/278/UE⁽⁴⁾ ostatnia kolumna załącznika I do tej decyzji zostanie uchylona, jeżeli – i wtedy gdy – Komisja przyjmie akt wykonawczy w celu określenia zmienionych wartości wskaźnika dla przydziału bezpłatnych uprawnień. Aby zwiększyć przewidywalność i uprościć procedury administracyjne, decyzja Komisji 2014/746/UE⁽⁵⁾ powinna mieć nadal zastosowanie do końca 2020.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmian klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 13).

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130 z 17.5.2011, s. 1).

⁽⁵⁾ Decyzja Komisji 2014/746/UE z dnia 27 października 2014 r. ustalająca, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji na lata 2015–2019 (Dz.U. L 308 z 29.10.2014, s. 114).

- (29) Akty delegowane i wykonawcze, o których mowa w niniejszej dyrektywie, w szczególności w odniesieniu do przepisów dotyczących monitorowania, raportowania i weryfikacji oraz rejestru Unii, powinny mieć na celu uproszczenie przepisów i zmniejszenie każdego obciążenia administracyjnego w jak największym stopniu bez podważania integralności środowiskowej, bezpieczeństwa i wiarygodności EU ETS. Przygotowując te akty, Komisja powinna w szczególności ocenić skuteczność uproszczonych zasad monitorowania, w tym dotyczących awaryjnych i rezerwowych jednostek wytwarzania energii elektrycznej, uwzględniając ich roczną liczbę godzin pracy, oraz dotyczących innych małych podmiotów, oraz powinna także ocenić możliwości dalszego rozwijania tych zasad.
- (30) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, powiadomienia o ich środkach transpozycji wraz z jednym dokumentem lub kilkoma dokumentami wyjaśniającymi związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (31) Celem niniejszej dyrektywy jest wniesienie wkładu w zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, w najbardziej efektywny pod względem kosztów sposób, przy jednoczesnym zapewnieniu instalacjom wystarczającej ilości czasu na dostosowanie się, oraz zadbanie o lepszą ochronę interesów osób, na które te zmiany mają największy wpływ, w sposób proporcjonalny i w możliwie największym stopniu zgodny z pozostałymi celami niniejszej dyrektywy.
- (32) Niniejsza dyrektywa respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (33) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest natomiast ich lepsze osiągnięcie na poziomie unijnym, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2003/87/WE

W dyrektywie 2003/87/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w całej dyrektywie termin „system wspólnotowy” zastępuje się terminem „EU ETS” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;
- 2) [nie dotyczy polskiej wersji językowej];
- 3) w całej dyrektywie, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w pkt 1 niniejszego artykułu i w art. 26 niniejszej dyrektywy, wyraz „Wspólnota” zastępuje się wyrazem „Unia” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;
- 4) w całej dyrektywie wyrazy „procedura regulacyjna, o której mowa w art. 23 ust. 2” zastępuje się wyrazami „procedura sprawdzająca, o której mowa w art. 22a ust. 2”;
- 5) w art. 3c ust. 2 akapit pierwszy i art. 10 ust. 1a odesłanie „art. 13 ust. 1” zastępuje się odesłaniem „art. 13”;
- 6) w art. 3g, art. 5 akapit pierwszy lit. d), art. 6 ust. 2 lit. c), art. 10a ust. 2 akapit drugi, art. 14 ust. 2, 3 i 4, art. 19 ust. 1 i 4, art. 24 ust. 3 akapit pierwszy oraz w art. 29a ust. 4 wyraz „rozporządzenie” zastępuje się wyrazem „akty” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;
- 7) art. 3 lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) »nowa instalacja« oznacza każdą instalację prowadzącą co najmniej jedno działanie wymienione w załączniku I, która to instalacja uzyskała zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych po raz pierwszy w okresie rozpoczynającym się trzy miesiące przed terminem przedłożenia wykazu zgodnie z art. 11 ust. 1 i kończącym się trzy miesiące przed terminem przedłożenia kolejnego wykazu zgodnie z tym artykułem;”;

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

8) art. 3d ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 23 aktów delegowanych w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy w zakresie szczegółowych ustaleń w sprawie sprzedaży aukcyjnej uprawnień dla lotnictwa przez państwa członkowskie, zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu lub art. 3f ust. 8. Liczba uprawnień, które w każdym okresie mają zostać sprzedane na aukcji przez każde państwo członkowskie, jest proporcjonalna do udziału tego państwa w łącznej ilości emisji dla lotnictwa przypisanych dla wszystkich państw członkowskich na dany rok odniesienia, raportowanych zgodnie z art. 14 ust. 3 i weryfikowanych zgodnie z art. 15. Dla okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1, rokiem odniesienia jest rok 2010, a dla każdego następnego okresu, o którym mowa w art. 3c, rokiem odniesienia jest rok kalendarzowy kończący się 24 miesiące przed początkiem okresu, do którego odnosi się sprzedaż aukcyjna. Akty delegowane zapewniają poszanowanie zasad określonych w art. 10 ust. 4 akapit pierwszy.”;

9) skreśla się art. 3f ust. 9;

10) w art. 6 ust. 1 skreśla się akapit trzeci;

11) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Koordinacja z dyrektywą 2010/75/UE

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by w przypadku gdy instalacje będą prowadziły działalność wymienioną w załączniku I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE (*), warunki i procedura wydawania zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych były skoordynowane z warunkami i procedurą dotyczącymi wydawania zezwolenia, przewidzianymi w tej dyrektywie. Wymogi ustanowione w art. 5, 6 oraz 7 niniejszej dyrektywy mogą zostać włączone do procedur przewidzianych w dyrektywie 2010/75/UE.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).;

12) art. 9 akapity drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„Począwszy od 2021 roku, współczynnik liniowy wynosi 2,2 %.”;

13) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Począwszy od 2019 roku państwa członkowskie sprzedają na aukcji wszystkie uprawnienia, które nie są przyznawane bezpłatnie zgodnie z art. 10a i 10c niniejszej dyrektywy i które nie zostały umieszczone w rezerwie stabilności rynkowej ustanowionej decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 (*) („rezerwa stabilności rynkowej”) lub anulowane zgodnie z art. 12 ust. 4 niniejszej dyrektywy.

Począwszy od 2021 roku i bez uszczerbku dla ewentualnej redukcji zgodnie z art. 10a ust. 5a udział uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, wynosi 57 %.

2 % całkowitej liczby uprawnień w latach 2021–2030 jest sprzedawanych na aukcji w celu ustanowienia funduszu na rzecz poprawy efektywności energetycznej i modernizacji systemów energetycznych niektórych państw członkowskich, określonego w art. 10d (zwany dalej „funduszem modernizacyjnym”).

Całkowita pozostała liczba uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji przez państwa członkowskie, jest rozdzielana zgodnie z ust. 2.

(*) Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 z dnia 6 października 2015 r. w sprawie ustanowienia i funkcjonowania rezerwy stabilności rynkowej dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i zmiany dyrektywy 2003/87/WE (Dz.U. L 264 z 9.10.2015, s. 1).;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w lit. a) „88 %” zastępuje się przez „90 %”;

(ii) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) 10 % całkowitej liczby uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, rozdzielonych między określone państwa członkowskie w interesie solidarności, wzrostu i połączeń międzysystemowych w Unii, zwiększając w ten sposób liczbę uprawnień, które te państwa członkowskie sprzedają na aukcji na podstawie lit. a), o wartości procentowe określone w załączniku IIa.”;

(iii) skreśla się lit. c);

(iv) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Jeśli jest to konieczne, wartości procentowe, o których mowa w lit. b), dostosowuje się proporcjonalnie, aby zapewnić rozdzielanie w wysokości 10 %.”;

c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) rozwój energii ze źródeł odnawialnych w celu realizacji zobowiązania Unii dotyczącego energii ze źródeł odnawialnych, jak również rozwój innych technologii przyczyniających się do przejścia do bezpiecznej i zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej oraz pomoc w realizacji zobowiązania Unii dotyczącego zwiększenia efektywności energetycznej do poziomu ustalonego w odpowiednich aktach ustawodawczych.”;

(ii) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) środki służące poprawieniu efektywności energetycznej, sieci ciepłowniczych i termomodernizacji budynków lub dostarczeniu wsparcia finansowego w celu uwzględnienia aspektów społecznych w przypadku gospodarstw domowych o niższych i średnich dochodach.”;

(iii) dodaje się litery w brzmieniu:

„j) finansowanie działań w związku ze zmianą klimatu w mało odpornych państwach trzecich, w tym przystosowanie się do skutków zmiany klimatu;

k) wspieranie nabywania umiejętności i poszukiwania nowych miejsc pracy przez pracowników, aby przyczynić się do sprawiedliwego przejścia na gospodarkę niskoemisyjną, w szczególności w regionach, których najbardziej dotyczy transformacja miejsc pracy, w ścisłej współpracy z partnerami społecznymi.”;

d) ust. 4 akapity pierwszy, drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„4. W celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 23 aktów delegowanych dotyczących harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży aukcyjnej, tak by zapewnić prowadzenie tej sprzedaży w sposób otwarty, przejrzysty, zharmonizowany i niedyskryminujący. W tym celu proces musi być przewidywalny, w szczególności w odniesieniu do harmonogramu i przebiegu aukcji oraz szacunkowego wolumenu uprawnień, które mają być udostępnione.

Niniejsze akty delegowane zapewniają takie zaprojektowanie sprzedaży aukcyjnej, aby:

a) operatorzy, a w szczególności wszystkie małe i średnie przedsiębiorstwa objęte EU ETS, miały pełny, uczciwy i sprawiedliwy dostęp do aukcji;

b) wszyscy uczestnicy mieli dostęp do tych samych informacji w tym samym czasie, oraz aby uczestnicy nie zakłócili przebiegu aukcji;

c) organizacja aukcji i udział w nich były opłacalne i nie prowadziły do nieuzasadnionych kosztów administracyjnych; oraz

d) przyznać małym podmiotom dostęp do uprawnień.”;

e) ust. 5 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Co roku przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące funkcjonowania rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla i innych stosownych polityk dotyczących klimatu i energii, w tym działań sprzedaży aukcyjnej, płynności i wolumenu obrotu, oraz zawierające zestawienie informacji przedstawionych przez państwa członkowskie na temat środków finansowych, o których mowa w art. 10a ust. 6.”;

14) w art. 10a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapity pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 23 aktów delegowanych w celu uzupełnienia dyrektywy w zakresie ogólnounijnych i w pełni zharmonizowanych zasad przydzielania uprawnień, o których mowa w ust. 4, 5, 7 i 19 niniejszego artykułu.”;

b) w ust. 2 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia zmienionych wartości wskaźników przydzielania bezpłatnych uprawnień. Akty te są zgodne z aktami delegowanymi przyjętymi na mocy ust. 1 niniejszego artykułu i spełniają następujące warunki:

- a) w latach 2021–2025 wartości wskaźników określa się na podstawie informacji przekazanych zgodnie z art. 11 na lata 2016 i 2017. Na podstawie porównania wartości wskaźników z wartościami wskaźników zawartymi w decyzji Komisji 2011/278/UE (*), przyjętej dnia 27 kwietnia 2011 r., Komisja ustala roczną stopę redukcji dla każdego wskaźnika i stosuje ją do wartości wskaźnika mających zastosowanie w latach 2013–2020 w odniesieniu do każdego roku z okresu 2008–2023, aby określić wartości wskaźnika na okres 2021–2025;
- b) w przypadku gdy roczna stopa redukcji przekracza 1,6 % lub jest poniżej 0,2 %, wartości wskaźnika na okres 2021–2025 są wartościami wskaźnika mającymi zastosowanie w latach 2013–2020 zmniejszonymi o którąkolwiek wartość procentową spośród tych dwóch wartości procentowych w odniesieniu do każdego roku z okresu 2008–2023;
- c) na lata 2026–2030 wartości wskaźników określa się w ten sam sposób jak określono w lit. a) i b) na podstawie informacji przekazanych zgodnie z art. 11 na lata 2021–2022 oraz na podstawie zastosowania rocznej stopy redukcji, w odniesieniu do każdego roku w latach 2008–2028.

W drodze odstępstwa dotyczącego wartości wskaźników dla związków aromatycznych, wodoru i gazu syntezowego, wartości te są dostosowywane o tę samą wartość procentową co wskaźniki dotyczące rafinerii, aby zachować równe warunki dla producentów tych produktów.

Te akty wykonawcze, o których mowa w ust. 3 przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.

Aby propagować sprawne odzyskiwanie energii z gazów odlotowych, w okresie, o którym mowa w lit. b) akapit trzeci, wartość wskaźnika dla gorącego metalu, który odnosi się głównie do gazów odlotowych, jest aktualizowana z zastosowaniem rocznego wskaźnika redukcji wynoszącego 0,2 %.

(*) Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130 z 17.5.2011, s. 1).”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Bezpłatne uprawnienia przydziela się sieciom ciepłowniczym, jak również kogeneracji o wysokiej sprawności, określonej w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE (*), w celu zaspokojenia ekonomicznie uzasadnionego popytu, w odniesieniu do wytwarzania energii cieplnej lub chłodu. W każdym roku następującym po roku 2013 całkowity przydział uprawnień dla takich instalacji w odniesieniu do wytwarzania energii cieplnej jest korygowany współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9 niniejszej dyrektywy, poza rokiem, w którym przydziały te są korygowane w jednolity sposób zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).”;

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W celu zachowania określonego w art. 10 udziału uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, w każdym roku, w którym suma przydziałów bezpłatnych uprawnień nie osiągnie maksymalnej liczby odpowiadającej udziałom, które mają zostać sprzedane na aukcji, pozostałe uprawnienia maksymalnie do tej liczby wykorzystuje się do zapobieżenia lub ograniczenia zmniejszenia przydziału bezpłatnych uprawnień, tak aby w kolejnych latach udział uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, został zachowany. Jeżeli jednak maksymalna liczba została osiągnięta, przydział bezpłatnych uprawnień jest odpowiednio dostosowywany. Wszelkich takich dostosowań dokonuje się w sposób jednolity.”;

e) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5a. W drodze odstępstwa od ust. 5, dodatkowa liczba w wysokości do 3 % całkowitej liczby uprawnień zostaje – w niezbędnym zakresie – wykorzystana do zwiększenia maksymalnej dostępnej liczby zgodnie z ust. 5.

5b. W przypadku gdy mniej niż 3 % całkowitej liczby uprawnień jest konieczne do zwiększenia maksymalnej liczby uprawnień, o której mowa w ust. 5:

— wykorzystuje się maksymalnie 50 mln uprawnień, aby zwiększyć liczbę uprawnień udostępnionych w celu wsparcia innowacji zgodnie z art. 10a ust. 8, oraz

— wykorzystuje się maksymalnie 0,5 % całkowitej liczby uprawnień, aby zwiększyć liczbę dostępnych uprawnień w celu modernizacji systemów energetycznych niektórych państw członkowskich zgodnie z art. 10d.”;

f) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Państwa członkowskie powinny przyjąć środki finansowe, zgodnie z akapitem drugim i czwartym, na rzecz sektorów lub podsektorów, które są narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji z powodu znacznych kosztów pośrednich faktycznie ponoszonych w wyniku przeniesienia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych na ceny energii elektrycznej, pod warunkiem że takie środki finansowe są zgodne z zasadami pomocy państwa, a zwłaszcza nie powodują nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym. W przypadku gdy kwota udostępniona na takie środki finansowe przekracza 25 % dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji, dane państwo członkowskie określa powody przekroczenia tej kwoty.

Państwa członkowskie dążą także do przeznaczania na środki finansowe, o których mowa w akapicie pierwszym, nie więcej niż 25 % dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji. W ciągu trzech miesięcy od końca każdego roku państwa członkowskie, które dysponują takimi środkami finansowymi podają do wiadomości publicznej w łatwo dostępnej formie całkowitą kwotę rekompensaty przyznanej poszczególnym sektorom i podsektorom będącym beneficjentami. Począwszy od roku 2018, w każdym roku, w którym państwo członkowskie przeznaczy na te cele więcej niż 25 % dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji, państwo to publikuje sprawozdanie określające powody przekroczenia tej kwoty. Sprawozdanie to zawiera istotne informacje na temat cen energii elektrycznej dla dużych odbiorców przemysłowych korzystających z takich środków finansowych, bez uszczerbku dla wymogów związanych z ochroną informacji poufnych. Sprawozdanie zawiera również informacje na temat tego, czy należycie uwzględniono inne środki umożliwiające zrównoważone obniżenie pośrednich kosztów emisji dwutlenku węgla w perspektywie średnio- i długoterminowej.

Komisja włącza do sprawozdania przewidzianego w art. 10 ust. 5 między innymi ocenę wpływu tych środków finansowych na rynek wewnętrzny i, w stosownych przypadkach, zaleca środki, które według tej oceny mogą być niezbędne.

Środki te zapewniają odpowiednią ochronę przed ryzykiem ucieczki emisji na podstawie wskaźników *ex ante* lub pośrednich emisji CO₂ przypadających na jednostkę produkcji. Te wskaźniki *ex ante* są obliczane dla danego sektora lub podsektora jako iloczyn zużycia energii elektrycznej przypadającej na jednostkę produkcji odpowiadającej najbardziej wydajnym dostępnym technologiom oraz emisji CO₂ odnośnej europejskiej struktury wytwarzania energii elektrycznej.”;

g) w ust. 7 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Uprawnienia w ramach maksymalnej liczby, o której mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, które nie zostały przydzielone bezpłatnie do 2020 r., rezerwuje się dla nowych instalacji, łącznie z 200 mln uprawnień wprowadzonych do rezerwy stabilności rynkowej zgodnie z art. 1 ust. 3 decyzji (UE) 2015/1814. Maksymalnie 200 mln zarezerwowanych uprawnień powinno zostać zwróconych do rezerwy stabilności rynkowej pod koniec okresu 2021–2030.

Począwszy od roku 2021, uprawnienia, które w oparciu o ust. 19 i 20 nie zostały przydzielone instalacjom, dodaje się do liczby uprawnień zarezerwowanych zgodnie z pierwszym zdaniem akapitu pierwszego niniejszego ustępu.”;

(ii) skreśla się akapity czwarty i piąty;

h) ust. 8 akapity pierwszy, drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„325 mln uprawnień z liczby, która w przeciwnym wypadku mogłaby zostać przydzielona bezpłatnie na mocy niniejszego artykułu, oraz 75 mln uprawnień z liczby, która w przeciwnym wypadku mogłaby być sprzedana na aukcji na mocy art. 10, udostępnia się w celu wsparcia innowacji w dziedzinie niskoemisyjnych technologii i procesów w sektorach wymienionych w załączniku I, w tym bezpiecznego dla środowiska wychwytywania i utylizacji dwutlenku węgla (zwane dalej »CCU«), które znacznie przyczynia się do łagodzenia skutków zmiany klimatu, oraz produktów zastępujących produkty wysokoemisyjne wyprodukowanych w sektorach wymienionych w załączniku I oraz w celu pomocy w pobudzaniu budowy i eksploatacji projektów dotyczących bezpiecznego dla środowiska wychwytywania i geologicznego składowania (CCS) CO₂ oraz dotyczących innowacyjnych technologii w zakresie energii odnawialnej i magazynowania energii; w rozłożonych równomiernie pod względem geograficznym lokalizacjach na terytorium Unii (zwany dalej »funduszem innowacyjnym«). Kwalifikują się do tego projekty we wszystkich państwach członkowskich, w tym projekty na małą skalę.

Ponadto 50 mln nieprzydzielonych uprawnień z rezerwy stabilności rynkowej stanowi uzupełnienie wszelkich pozostałych dochodów z 300 mln uprawnień dostępnych w latach 2013–2020 zgodnie z decyzją Komisji 2010/670/UE (*) i zostaje wykorzystanych w odpowiednim terminie na wsparcie innowacji, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Projekty wybierane są na podstawie obiektywnych i przejrzystych kryteriów, z uwzględnieniem – w stosownych przypadkach – zakresu, w jakim przyczyniają się do redukcji emisji znacznie poniżej wskaźników, o których mowa w ust. 2. Projekty mają potencjał umożliwiający powszechne zastosowanie lub znaczne obniżenie kosztów przejścia na gospodarkę niskoemisyjną w określonych sektorach. Projekty związane z CCU skutkują korzyściami netto w zakresie redukcji emisji i zapewniają unikanie emisji CO₂ lub trwałe składowanie CO₂. Technologie otrzymujące wsparcie nie są jeszcze dostępne na rynku, ale obejmują przełomowe rozwiązania i są na tyle rozwinięte, by były gotowe do wykorzystania w projektach demonstracyjnych w fazie przed wprowadzeniem na rynek. Wsparcie może otrzymać maksymalnie 60 % odnośnych kosztów projektów, z czego maksymalnie 40 % nie musi być uzależnione od zweryfikowania unikania emisji gazów cieplarnianych, pod warunkiem że wcześniej osiągnięto ustalone cele pośrednie przy uwzględnieniu zastosowanej technologii.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu uzupełnienia przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących działania funduszu innowacyjnego, w tym procedury i kryteriów wyboru.

(*) Decyzja Komisji 2010/670/UE z dnia 3 listopada 2010 r. ustanawiająca kryteria i środki dotyczące finansowania komercyjnych projektów demonstracyjnych mających na celu bezpieczne dla środowiska wychwytywanie i geologiczne składowanie CO₂ oraz projektów demonstracyjnych w zakresie innowacyjnych technologii energetyki odnawialnej realizowanych w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, ustanowionej dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 290 z 6.11.2010, s. 39).”;

i) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Grecja, w której produkt krajowy brutto (zwany dalej »PKB«) na mieszkańca w 2014 r. wyniósł poniżej 60 % średniej unijnej, może, przed zastosowaniem ust. 7 niniejszego artykułu, zwrócić się o maksymalnie 25 mln uprawnień z maksymalnej liczby, o której mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, a które nie zostały przydzielone bezpłatnie do dnia 31 grudnia 2020 r., do celów współfinansowania do 60 % dekarbonizacji dostaw energii elektrycznej na wyspach na terytorium Grecji. Do takich uprawnień stosuje się odpowiednio art. 10d ust. 3. O uprawnienia można się zwrócić w przypadku, jeśli ze względu na ograniczony dostęp do międzynarodowych rynków instrumentów dłużnych projekt mający na celu dekarbonizację dostaw energii elektrycznej na wyspach greckich nie mógłby zostać zrealizowany w inny sposób i jeśli Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) potwierdzi opłacalność finansową oraz społeczno-gospodarcze korzyści projektu.”;

j) skreśla się ust. 10;

k) w ust. 11 skreśla się słowa „w celu osiągnięcia całkowitej likwidacji przydziałów bezpłatnych uprawnień w roku 2027”;

l) skreśla się ust. 12–18;

m) ust. 20 otrzymuje brzmienie:

„20. W stosownych przypadkach dostosowuje się poziom przydziału bezpłatnych uprawnień dla instalacji, których eksploatacja zwiększyła lub zmniejszyła się, co stwierdzono na podstawie średniej kroczącej z dwóch lat, o więcej niż 15 % w porównaniu z poziomem początkowo zastosowanym do określenia przydziału bezpłatnych uprawnień na odpowiedni okres, o którym mowa w art. 11 ust. 1. Takich dostosowań dokonuje się przy użyciu uprawnień z liczby uprawnień zarezerwowanych zgodnie z ust. 7 niniejszego artykułu lub przez dodanie uprawnień do tych zarezerwowanych uprawnień.”;

n) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„21. Aby zapewnić skuteczne, niedyskryminujące i jednolite stosowanie dostosowań oraz progu, o którym mowa w ust. 20 niniejszego artykułu, uniknąć wszelkich niepotrzebnych obciążeń administracyjnych, a także aby zapobiec manipulacjom lub nadużyciom w dostosowywaniu przydziału uprawnień, Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające dalsze ustalenia dotyczące dostosowań. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.”;

15) art. 10b i 10c otrzymują brzmienie:

„Artykuł 10b

Przejściowe środki wsparcia niektórych energochłonnych sektorów w przypadku ucieczki emisji

1. Za narażone na ryzyko ucieczki emisji uznaje się sektory i podsektory, w odniesieniu do których iloczyn ich intensywności handlu z państwami trzecimi, określonej jako stosunek całkowitej wartości eksportu do państw trzecich powiększonej o wartość importu z państw trzecich do całkowitej wielkości rynku w Europejskim Obszarze Gospodarczym (roczny obrót plus całkowita wartość importu z państw trzecich), oraz ich intensywności emisji, mierzonej w kg ekwiwalentu CO₂ podzielonych przez ich wartość dodaną brutto (w EUR), przekracza 0,2. Takim sektorom lub podsektorom przydziela się bezpłatne uprawnienia na okres do 2030 r. w wysokości 100 % liczby określonej zgodnie z art. 10a.

2. Sektory i podsektory, w odniesieniu do których iloczyn ich intensywności handlu z państwami trzecimi oraz ich intensywności emisji przekracza 0,15, mogą zostać włączone do grupy, o której mowa w ust. 1, przy zastosowaniu danych z lat 2014–2016 na podstawie oceny jakościowej i następujących kryteriów:

- a) zakres, w jakim względem poszczególnych instalacji w danym sektorze lub danym podsektorze można zmniejszyć poziomy emisji lub zużycie energii elektrycznej;
- b) obecna i prognozowana charakterystyka rynku, w tym, w odpowiednich przypadkach, wspólne ceny referencyjne;
- c) marża jako potencjalny wskaźnik inwestycji długoterminowej lub decyzji o przeniesieniu produkcji, z uwzględnieniem zmian w kosztach produkcji w powiązaniu z redukcją emisji.

3. Sektory i podsektory, które nie przekraczają progu, o którym mowa w ust. 1, ale ich intensywność emisji mierzona w kg ekwiwalentu CO₂ podzielonych przez ich wartość dodaną brutto (w EUR) przekracza 1,5, są również poddawane ocenie na poziomie 4-cyfrowym (kod NACE-4). Komisja podaje wyniki tej oceny do wiadomości publicznej.

W ciągu trzech miesięcy od podania do wiadomości publicznej, o którym mowa w tym akapicie, te sektory i podsektory mogą wystąpić do Komisji albo o jakościową ocenę ich narażenia na ryzyko ucieczki emisji na poziomie 4-cyfrowym (NACE-4), albo o ocenę na podstawie klasyfikacji towarów używanej do statystyk dotyczących produkcji przemysłowej w Unii na poziomie 8-cyfrowym (Prodcom). W tym celu dany sektor i podsektor przekazują wraz z wnioskiem należycie uzasadnione, kompletne i niezależnie zweryfikowane dane, aby umożliwić Komisji przeprowadzenie oceny.

W przypadku gdy sektor lub podsektor decyduje się poddać ocenie na poziomie 4-cyfrowym (kod NACE-4), może zostać włączony do grupy, o której mowa w ust. 1, na podstawie kryteriów, o których mowa w ust. 2 lit. a), b) i c). W przypadku gdy sektor lub podsektor decyduje się poddać ocenie na poziomie 8-cyfrowym (Prodcom), włączany jest do grupy, o której mowa w ust. 1, pod warunkiem, że na tym poziomie przekroczony jest próg wynoszący 0,2, o którym mowa w ust. 1.

Sektory i podsektory, w odniesieniu do których bezpłatny przydział uprawnień jest obliczany na podstawie wartości wskaźników, o których mowa w art. 10a ust. 2 akapit czwarty, mogą również zwrócić się o poddanie ich ocenie zgodnie z akapitem trzecim niniejszego ustępu.

W drodze odstępstwa od ust. 1 i 2, państwo członkowskie może do dnia 30 czerwca 2018 r. złożyć wniosek, aby sektor lub podsektor wymieniony w załączniku do decyzji Komisji 2014/746/UE (*) w odniesieniu do klasyfikacji na poziomie 6-cyfrowym lub 8-cyfrowym (Prodcom) był uważany za włączony do grupy, o której mowa w ust. 1. Taki wniosek jest rozpatrywany wyłącznie w przypadku, gdy składające go państwo członkowskie ustali, że stosowanie tego odstępstwa jest celowe w oparciu o należycie uzasadnione, kompletne i zweryfikowane dane z pięciu ostatnich lat dostarczone przez dany zainteresowany sektor lub podsektor, i zawrze w swoim wniosku wszystkie istotne informacje. W oparciu o te dane ujmuje się dany sektor lub podsektor w odniesieniu do tych klasyfikacji, dla których w ramach niejednorodnego kodu na poziomie 4-cyfrowym (NACE-4) wykazuje, że mają znacznie wyższy poziom handlu i większą intensywność emisji na poziomie 6-cyfrowym lub 8-cyfrowym (Prodcom), przekraczające próg określony w ust. 1.

4. Inne sektory i podsektory uznaje się za zdolne do przeniesienia większych kosztów uprawnień na ceny produktów i przydziela się im bezpłatne uprawnienia w wysokości 30 % liczby określonej zgodnie z art. 10a. O ile nie zostanie postanowione inaczej w przeglądzie dokonanym zgodnie z art. 30, bezpłatne uprawnienia dla innych sektorów i podsektorów, poza systemem ciepłowniczym, są zmniejszane stopniowo o równe liczby po 2026 roku, tak by w 2030 roku nie było bezpłatnych uprawnień.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2019 r., aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy w zakresie wskazania sektorów i podsektorów uznanych za narażone na ryzyko ucieczki emisji, o czym mowa w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, w odniesieniu do działań na poziomie 4-cyfrowym (kod NACE-4) odnośnie do ust. 1 niniejszego artykułu, na podstawie danych dostępnych z trzech ostatnich lat kalendarzowych.

Artykuł 10c

Możliwość przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień na modernizację sektora energetycznego

1. W drodze odstępstwa od art. 10a ust. 1–5, państwa członkowskie, w których w 2013 r. PKB na mieszkańca w EUR według cen rynkowych wynosił poniżej 60 % średniej unijnej, mogą przydzielić przejściowo bezpłatne uprawnienia instalacjom wytwarzającym energię elektryczną w celu modernizacji, dywersyfikacji i zrównoważonej transformacji sektora energetycznego. Wspierane inwestycje są spójne z przejściem na bezpieczną i zrównoważoną gospodarkę niskoemisyjną, celami unijnych ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 oraz długoterminowymi celami określonymi w Porozumieniu paryskim. Odstępstwo, o którym mowa w niniejszym ustępie, wygasa z dniem 31 grudnia 2030 r.

2. W celu wyboru inwestycji, która będzie finansowana z wykorzystaniem bezpłatnych uprawnień, dla projektów opiewających na kwotę inwestycji powyżej 12,5 mln EUR zainteresowane państwo członkowskie organizuje procedurę przetargu konkurencyjnego, która ma zostać przeprowadzona w latach 2021–2030 i składać się z co najmniej jednej rundy. Ta procedura przetargu konkurencyjnego:

- a) jest zgodna z zasadami przejrzystości, niedyskryminacji, równego traktowania i należytego zarządzania finansami;
- b) zapewnia, że do złożenia w ramach oferty kwalifikują się tylko projekty, które przyczyniają się do dywersyfikacji koszyka energetycznego i źródeł dostaw, koniecznej restrukturyzacji, aktualizacji i modernizacji infrastruktury pod kątem ochrony środowiska, stosowania czystych technologii (takich jak technologie energii odnawialnej) lub modernizacji sektora wytwarzania energii, (takich jak efektywne i zrównoważone systemy ciepłownicze), i sektorów przesyłu i dystrybucji;
- c) określa jasne, obiektywne, przejrzyste i niedyskryminujące kryteria wyboru w odniesieniu do rankingu projektów, aby zapewnić wybór tylko takich projektów, które:
  - (i) na podstawie analizy kosztów i korzyści zapewniają korzyści netto w zakresie redukcji emisji i osiągają wcześniej ustalony znaczący poziom redukcji emisji CO₂, z uwzględnieniem wielkości projektu;
  - (ii) mają charakter uzupełniający, stanowią wyraźną odpowiedź na potrzeby w zakresie wymiany i modernizacji i nie powodują rynkowego wzrostu zapotrzebowania na energię;
  - (iii) oferują najlepszy stosunek wartości do ceny; oraz
  - (iv) nie przyczyniają się do opłacalności finansowej bardzo wysokoemisyjnego wytwarzania energii elektrycznej ani nie podnoszą tej opłacalności, ani nie zwiększają zależności od wysokoemisyjnych paliw kopalnych.

W drodze odstępstwa od art. 10 ust. 1 i bez uszczerbku dla ust. 1 zdanie ostatnie niniejszego artykułu, w przypadku gdy inwestycja wybrana w drodze procedury przetargu konkurencyjnego zostanie anulowana lub nie uzyska zamierzonych wyników, przeznaczone uprawnienia mogą zostać wykorzystane najwcześniej rok później w ramach pojedynczej dodatkowej rundy procedury przetargu konkurencyjnego w celu sfinansowania innych inwestycji.

Najpóźniej do dnia 30 czerwca 2019 r. każde państwo członkowskie zamierzające skorzystać z fakultatywnego przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień na modernizację sektora energetycznego publikuje szczegółowe krajowe ramy określające procedurę przetargu konkurencyjnego, w tym planowaną liczbę rund, o których mowa w akapicie pierwszym, i kryteria wyboru, by umożliwić obywatelom przedstawienie uwag.

W inwestycji o wartości poniżej 12,5 mln EUR, które mają być wspierane z wykorzystaniem bezpłatnych uprawnień, a które nie zostaną wybrane w drodze procedury przetargu konkurencyjnego, o której mowa w niniejszym ustępie, państwo członkowskie wybiera projekty na podstawie obiektywnych i przejrzystych kryteriów. Wyniki tego wyboru są publikowane, by umożliwić obywatelom przedstawienie uwag. Na tej podstawie zainteresowane państwa członkowskie ustanawiają do dnia 30 czerwca 2019 r. wykaz inwestycji, publikują go i przedkładają Komisji. W przypadku gdy w ramach tej samej instalacji dokonuje się więcej niż jednej inwestycji, inwestycje te są oceniane jako całość w celu ustalenia, czy przekroczono próg 12,5 mln EUR, chyba że każda z tych inwestycji jest niezależnie opłacalna pod względem technicznym lub finansowym.

3. Wartość planowanych inwestycji jest co najmniej równa wartości rynkowej przydziału bezpłatnych uprawnień przy jednoczesnym uwzględnieniu potrzeby ograniczenia bezpośrednio z tym związanych podwyżek cen. Wartość rynkowa stanowi średnią cenę uprawnień na wspólnej platformie aukcyjnej w poprzednim roku kalendarzowym. Maksymalnie 70 % odnośnych kosztów inwestycji można wesprzeć z wykorzystaniem przydziału bezpłatnych uprawnień, pod warunkiem że pozostałe koszty są pokrywane przez prywatne podmioty prawne.

4. Przejściowy przydział bezpłatnych uprawnień jest odejmowany od liczby uprawnień, które dane państwo członkowskie mogłoby w przeciwnym razie sprzedać na aukcji. Całkowity przydział bezpłatnych uprawnień wynosi nie więcej niż 40 % uprawnień, które dane państwo członkowskie na mocy art. 10 ust. 2 lit. a) otrzymuje w latach 2021–2030 rozłożonych na takie równe roczne wolumenty.

5. W przypadku gdy państwo członkowskie, zgodnie z art. 10d ust. 4, wykorzystuje uprawnienia rozdzielone zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. b) w celu zapewnienia solidarności, wzrostu i połączeń międzysystemowych w obrębie Unii, państwo to może, w drodze odstępstwa od ust. 4 niniejszego artykułu, wykorzystać do celów przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień całkowitą liczbę uprawnień stanowiącą maksymalnie 60 % uprawnień otrzymanych w latach 2021–2030 na podstawie art. 10 ust. 2 lit. a), z wykorzystaniem odpowiadającej liczby uprawnień rozdzielonych zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. b).

Wszelkie uprawnienia nieprzydzielone na mocy niniejszego artykułu do roku 2020 mogą zostać przydzielone w latach 2021–2030 na inwestycje wybrane w drodze procedury przetargu konkurencyjnego, o której mowa w ust. 2, chyba że dane państwo członkowskie poinformuje Komisję najpóźniej w dniu 30 września 2019 r. o swoim zamiarze nieprzydzielania całości ani części tych uprawnień w latach 2021–2030 oraz o liczbie uprawnień, które zamiast tego mają zostać sprzedane na aukcji w 2020 roku. W przypadku gdy te uprawnienia zostaną przydzielone w latach 2021–2030, uwzględnia się odpowiadającą liczbę uprawnień do celów stosowania limitu 60 %, który ustalono w niniejszym ustępie akapit pierwszy.

6. Przydziałów dla operatorów dokonuje się po wykazaniu, że zrealizowano inwestycję wybraną zgodnie z zasadami procedury przetargu konkurencyjnego. W przypadku gdy inwestycja skutkuje dodatkową mocą wytwarzania energii elektrycznej, dany operator wykazuje także, że przed uruchomieniem tej dodatkowej mocy on lub inny powiązany z nim operator zlikwidował odpowiadającą liczbę bardziej wysokoemisyjnych mocy wytwarzania energii elektrycznej.

7. Państwa członkowskie wymagają od wytwórców energii elektrycznej i operatorów sieci będących beneficjentami, aby do 28 lutego każdego roku składali sprawozdania z realizacji ich inwestycji, w tym na temat bilansu przydziału bezpłatnych uprawnień oraz poniesionych wydatków inwestycyjnych, a także rodzajów wspieranych inwestycji. Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania w tej sprawie, a Komisja podaje je do publicznej wiadomości.

(*) Decyzja Komisji 2014/746/UE z dnia 27 października 2014 r. ustalająca, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji na lata 2015–2019 (Dz.U. L 308 z 29.10.2014, s.114).”;

16) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10d

Fundusz modernizacyjny

1. Na lata 2021–2030 zostaje ustanowiony fundusz mający na celu wspieranie inwestycji proponowanych przez państwa członkowskie będące beneficjentami – w tym finansowanie projektów inwestycyjnych na małą skalę – w celu modernizacji systemów energetycznych oraz poprawy efektywności energetycznej w państwach członkowskich, w których PKB na mieszkańca według cen rynkowych wyniosło w 2013 roku poniżej 60 % średniej unijnej (zwany dalej »funduszem modernizacyjnym«). Fundusz modernizacyjny jest finansowany ze sprzedaży uprawnień na aukcji, określonej w art. 10.

Wspierane inwestycje są spójne z celami niniejszej dyrektywy, a także z celami unijnych ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 oraz długoterminowymi celami określonymi w Porozumieniu paryskim. Z funduszu modernizacyjnego nie udziela się wsparcia obiektom wytwarzającym energię przy wykorzystaniu stałych paliw kopalnych, innym niż obiekty w ramach efektywnego i zrównoważonego systemu ciepłowniczego w państwach członkowskich, w których PKB na mieszkańca według cen rynkowych wyniosło w 2013 roku poniżej 30 % średniej unijnej, pod warunkiem że pewna liczba uprawnień o co najmniej równoważnej wartości jest wykorzystywana na inwestycje zgodnie z art. 10c; które nie przewidują stosowania stałych paliw kopalnych.

2. Co najmniej 70 % zasobów finansowych z funduszu modernizacyjnego jest wykorzystywanych do wspierania inwestycji w wytwarzanie i użytkowanie energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, w poprawę efektywności energetycznej (z wyjątkiem efektywności energetycznej wskutek wytwarzania energii przy wykorzystaniu stałych paliw kopalnych), w magazynowanie energii i modernizację sieci energetycznych, w tym w rurociągi należące do systemów ciepłowniczych, sieci przesyłu energii elektrycznej oraz zwiększenie połączeń międzysystemowych między państwami członkowskimi, a także do wspierania sprawiedliwych przemian w regionach uzależnionych od węgla w państwach członkowskich będących beneficjentami, tak aby ułatwić pracownikom zmianę miejsca zatrudnienia oraz zdobywanie nowych i specjalistycznych umiejętności, wspierać edukację, inicjatywy zatrudnieniowe i start-upy, utrzymując dialog z partnerami społecznymi. Kwalifikują się również inwestycje w efektywność energetyczną w sektorach transportu, budownictwa, rolnictwa i odpadów.

3. Za działanie funduszu modernizacyjnego odpowiadają państwa członkowskie będące beneficjentami. EBI zapewnia, aby uprawnienia były sprzedawane na aukcji zgodnie z zasadami i warunkami określonymi w art. 10 ust. 4, i jest odpowiedzialny za zarządzanie dochodami. EBI przekazuje dochody państwom członkowskim na mocy decyzji o wypłacie podejmowanych przez Komisję, w przypadku gdy ta wypłata na inwestycje jest zgodna z ust. 2 niniejszego artykułu lub – jeżeli inwestycje nie są prowadzone w obszarach wymienionych w ust. 2 niniejszego artykułu – jest zgodna z zaleceniami komitetu inwestycyjnego. Komisja przyjmuje swoją decyzję w odpowiednim terminie. Przy rozdzielaniu dochodów między państwa członkowskie uwzględnia się udziały określone w załączniku IIb, zgodnie z ust. 6–12 niniejszego artykułu.

4. Każde dane państwo członkowskie może wykorzystać całkowity przydział bezpłatnych uprawnień przyznany na podstawie art. 10c ust. 4 lub jego część oraz liczbę uprawnień rozdzielonych w celu zapewnienia solidarności, wzrostu i połączeń międzysystemowych w Unii, zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. b) lub część tej liczby, zgodnie z art. 10d, w celu wsparcia inwestycji w ramach funduszu na rzecz modernizacji, zwiększając tym samym zasoby rozdzielone do danego państwa członkowskiego. Najpóźniej dnia 30 września 2019 r. dane państwo członkowskie poinformuje Komisję o odnośnych liczbach uprawnień, które zostaną wykorzystane na mocy art. 10 ust. 2 lit. b), art. 10c i art. 10d.

5. Niniejszym ustanawia się komitet inwestycyjny funduszu modernizacyjnego. W skład komitetu inwestycyjnego wchodzi: po jednym przedstawicielu każdego państwa członkowskiego będącego beneficjentem, przedstawiciele Komisji i EBI oraz trzech przedstawicieli wybieranych przez pozostałe państwa członkowskie na okres pięciu lat. Komitetowi przewodniczy przedstawiciel Komisji. Jeden przedstawiciel z każdego państwa członkowskiego, który nie jest członkiem komitetu inwestycyjnego, może uczestniczyć w posiedzeniach komitetu w charakterze obserwatora.

Komitet inwestycyjny działa w przejrzysty sposób. Skład komitetu inwestycyjnego oraz życiorysy i oświadczenia o braku konfliktu interesów członków są podawane do wiadomości publicznej i w razie konieczności aktualizowane.

6. Zanim państwo członkowskie będące beneficjentem podejmie decyzję o finansowaniu inwestycji ze swojego udziału w funduszu modernizacyjnego, musi przedstawić projekt inwestycji komitetowi inwestycyjnemu oraz EBI. W przypadku inwestycji, co do których EBI potwierdził, że dotyczą obszarów wymienionych w ust. 2, państwo członkowskie może przystąpić do finansowania projektu inwestycji ze swojego udziału.

W przypadku gdy inwestycja w modernizację systemów energetycznych, która zgodnie z propozycją ma być finansowana z funduszu modernizacyjnego, nie należy do obszarów wymienionych w ust. 2, komitet inwestycyjny ocenia techniczną i finansową opłacalność takiej inwestycji, w tym realizowaną przez nią redukcję emisji, i wydaje zalecenie odnośnie do finansowania tej inwestycji z funduszu modernizacyjnego. Komitet inwestycyjny zapewnia, by wszelkie inwestycje dotyczące sieci ciepłowniczych osiągnęły istotną poprawę efektywności energetycznej i przyczyniały się do redukcji emisji. Zalecenie to może obejmować sugestie dotyczące odpowiednich instrumentów finansowania. Maksymalnie 70 % odnośnych kosztów inwestycji, które nie należą do obszarów wymienionych w ust. 2, można wesprzeć z wykorzystaniem zasobów z funduszu modernizacyjnego, pod warunkiem że pozostałe koszty są pokrywane przez prywatne podmioty prawne.

7. Komitet inwestycyjny dokłada starań, aby przyjmować swoje zalecenia w drodze konsensusu. Jeśli komitet inwestycyjny nie jest w stanie zdecydować w drodze konsensusu w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego, podejmuje decyzję zwykłą większością głosów.

Jeżeli przedstawiciel EBI nie zatwierdzi finansowania inwestycji, zalecenie przyjmuje się wyłącznie większością dwóch trzecich głosów wszystkich członków. Przedstawiciel państwa członkowskiego, w którym dana inwestycja ma miejsce, oraz przedstawiciel EBI nie są uprawnieni do głosowania w przedmiotowej sprawie. Niniejszy akapit nie ma zastosowania do projektów na małą skalę finansowanych z pożyczek udzielanych przez krajowe banki prorozwojowe lub z dotacji, przyczyniających się do realizacji krajowego programu służącego osiągnięciu określonych celów zgodnie z założeniami funduszu na rzecz modernizacji, pod warunkiem że w ramach programu wykorzystuje się nie więcej niż 10 % udziału państw członkowskich określonego w załączniku IIb.

8. Wszelkie działania lub zalecenia EBI lub komitetu inwestycyjnego przewidziane w ust. 6 i 7 są podejmowane lub wydawane w sposób terminowy i uzasadniane. Takie działania i zalecenia są podawane do wiadomości publicznej.

9. Państwo członkowskie będące beneficjentem jest odpowiedzialne za nadzór nad wdrażaniem w odniesieniu do wybranych projektów.
10. Państwa członkowskie będące beneficjentami składają Komisji coroczne sprawozdania dotyczące inwestycji finansowanych przez fundusz modernizacyjny. Sprawozdanie jest podawane do wiadomości publicznej i zawiera:
- a) informacje na temat inwestycji finansowanych przez poszczególne państwa członkowskie będące beneficjentami;
  - b) ocenę wartości dodanej pod względem efektywności energetycznej lub modernizacji systemu energetycznego, osiągniętej dzięki inwestycji.
11. Komitet inwestycyjny przedstawia corocznie Komisji sprawozdanie na temat doświadczeń z oceny inwestycji. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2024 r. Komisja, uwzględniając ustalenia komitetu inwestycyjnego, dokonuje przeglądu obszarów, w których realizuje się projekty i o których mowa w ust. 2, a także przeglądu podstawy, na której komitet inwestycyjny opiera swoje zalecenia.
12. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące szczegółowych zasad działania funduszu modernizacyjnego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.”;
- 17) w art. 11 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:
- „Wykaz instalacji objętych niniejszą dyrektywą na okres pięciu lat rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2021 r. zostanie przedłożony najpóźniej dnia 30 września 2019 r., a wykazy na każdy kolejny okres pięciu lat będą przedkładane co pięć lat po tej dacie. Każdy wykaz zawiera informacje na temat działalności produkcyjnej, transferów ciepła i gazów, wytwarzania energii elektrycznej oraz emisji na poziomie podinstalacji w ciągu pięciu lat kalendarzowych poprzedzających jego przedłożenie. Bezplatne uprawnienia przydziela się jedynie instalacjom, co do których dostarczone zostały te informacje.”;
- 18) skreśla się art. 11a ust. 8 i 9;
- 19) skreśla się art. 11b ust. 7;
- 20) w art. 12 ust. 4 dodaje się następujące zdania:
- „W przypadku likwidacji mocy wytwórczych na ich terytorium – z powodu dodatkowych środków krajowych – państwa członkowskie mogą anulować uprawnienia z całkowitej liczby uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji przez państwa członkowskie, o której to liczbie mowa w art. 10 ust. 2, w maksymalnej liczbie odpowiadającej średniej zweryfikowanych emisji z danej instalacji w okresie pięciu lat przed likwidacją. Dane państwo członkowskie informuje Komisję o takim planowanym anulowaniu zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 10 ust. 4.”;
- 21) art. 13 otrzymuje brzmienie:
- „Artykuł 13
- Ważność uprawnień**
- Uprawnienia wydawane począwszy od dnia 1 stycznia 2013 r. są ważne bezterminowo. Uprawnienia wydawane począwszy od dnia 1 stycznia 2021 r. zawierają informację wskazującą, w jakim dziesięcioletnim okresie po dniu 1 stycznia 2021 r. zostały wydane, i są ważne w odniesieniu do emisji począwszy od pierwszego roku tego okresu.”;
- 22) art. 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące szczegółowych ustaleń w sprawie monitorowania i raportowania emisji i, w stosownych przypadkach, związanych z rodzajami działań wymienionymi w załączniku I, w sprawie monitorowania i raportowania danych dotyczących tonokilometrów do celów wniosku na mocy art. 3e lub 3f, opierających się na zasadach monitorowania i raportowania określonych w załączniku IV i wymogach dotyczących monitorowania i raportowania określonych w ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze określają także w wymogach dotyczących monitorowania i raportowania potencjał poszczególnych gazów cieplarnianych w zakresie powodowania globalnego efektu cieplarnianego.
- Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.”;
- 23) art. 15 ustępy trzeci, czwarty i piąty otrzymują brzmienie:
- „Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące weryfikacji raportów emisji w oparciu o zasady określone w załączniku V oraz w sprawie akredytacji audytorów i nadzoru nad nimi. Komisja może także przyjąć akty wykonawcze dotyczące weryfikacji sprawozdań składanych przez operatorów statków powietrznych na podstawie art. 14 ust. 3 i wniosków na mocy art. 3e i 3f, w tym dotyczące weryfikacji procedur stosowanych przez audytorów. Określa w nich warunki akredytacji i jej cofnięcia, wzajemnego uznawania i wzajemnej oceny jednostek akredytujących, stosownie do przypadku.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.”;

24) art. 16 ust. 12 otrzymuje brzmienie:

„12. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych zawierające szczegółowe zasady odnoszące się do procedur, o których mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.”;

25) art. 19 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy przez określenie wszystkich niezbędnych wymogów dotyczących rejestru Unii na okres rozliczeniowy rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2013 r. i na kolejne okresy w formie standaryzowanych elektronicznych baz danych zawierających wspólne elementy danych umożliwiające śledzenie wydania, posiadania, przeniesienia oraz anulowania, w stosownym przypadku, uprawnień oraz w celu zapewnienia, odpowiednio, publicznego dostępu oraz poufności. Te akty delegowane obejmują również przepisy mające na celu wprowadzenie w życie zasad wzajemnego uznawania uprawnień w umowach w celu powiązania systemów handlu uprawnieniami do emisji.”;

26) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 zdanie czwarte otrzymuje brzmienie:

„Sprawozdanie sporządzane jest na podstawie kwestionariusza lub wzoru przyjętego przez Komisję w formie aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Co trzy lata w sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, zwraca się szczególną uwagę również na równoważne środki przyjęte dla małych instalacji wyłączonych z EU ETS. Kwestia równoważnych środków przyjętych dla małych instalacji jest również uwzględniana w wymianie informacji, o której mowa w ust. 3.”;

27) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Zmiany do załączników

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu zmiany załączników do niniejszej dyrektywy, w stosownych przypadkach, z wyjątkiem załączników I, IIa i IIb, w świetle sprawozdań przewidzianych w art. 21 i doświadczeń ze stosowania niniejszej dyrektywy. Załączniki IV i V mogą zostać zmienione w celu usprawnienia monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji.”;

28) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 22a

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Zmian Klimatu ustanowiony na mocy art. 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (*). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (**).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie przedstawi opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i zastosowanie ma art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 13).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”;

29) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 3d ust. 3, art. 10 ust. 4, art. 10a ust. 1 i 8, art. 10b ust. 5, art. 19 ust. 3, art. 22, art. 24 ust. 3, art. 24a ust. 1, art. 25a ust. 1 i art. 28c powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 8 kwietnia 2018 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3d ust. 3, art. 10 ust. 4, art. 10a ust. 1 i 8, art. 10b ust. 5, art. 19 ust. 3, art. 22, art. 24 ust. 3, art. 24a ust. 1, art. 25a ust. 1 i art. 28c, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa (*).

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3d ust. 3, art. 10 ust. 4, art. 10a ust. 1 i 8, art. 10b ust. 5, art. 19 ust. 3, art. 22, art. 24 ust. 3, art. 24a ust. 1, art. 25a ust. 1 i art. 28c wchodzi w życie, tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeżeli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

(*) Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.”;

30) w art. 24 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Począwszy od 2008 roku, państwa członkowskie mogą stosować handel uprawnieniami do emisji zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy do działań oraz do gazów cieplarnianych, które nie są wymienione w załączniku I, uwzględniając wszystkie stosowne kryteria, w szczególności skutki dla rynku wewnętrznego, potencjalne zakłócenia konkurencji, integralność środowiskową EU ETS oraz wiarygodność planowanego systemu monitorowania oraz raportowania, pod warunkiem że włączenie takich działań oraz gazów cieplarnianych zostanie zatwierdzone przez Komisję, zgodnie z aktami delegowanymi, do przyjęcia których Komisja jest uprawniona zgodnie z art. 23.”;

b) ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23, w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy w tym zakresie.”;

31) w art. 24a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapity pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„1. W uzupełnieniu przepisów art. 24 dotyczących włączania, Komisja może przyjąć środki dotyczące wydawania uprawnień lub jednostek w związku z projektami zarządzanymi przez państwa członkowskie, które to projekty redukują emisje gazów cieplarnianych nieobjętych EU ETS.

Środki takie są spójne z aktami przyjętymi na podstawie dawnego art. 11b ust. 7 obowiązującego przed dniem 8 kwietnia 2018 r. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez określenie procedury, którą należy stosować.”;

b) skreśla się ust. 2;

32) skreśla się art. 25 ust. 2;

33) w art. 25a ust. 1 akapit pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„W przypadku gdy państwo trzecie przyjmuje środki mające na celu zmniejszenie wpływu lotów rozpoczynających się w tym państwie trzecim i kończących się w Unii na zmianę klimatu, Komisja, po przeprowadzeniu konsultacji z tym państwem trzecim i z państwami członkowskimi w ramach komitetu, o którym mowa w art. 22a ust. 1, rozważa dostępne rozwiązania zapewniające optymalną interakcję EU ETS i środków tego państwa.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu zmiany załącznika I do niniejszej dyrektywy, tak by przewidzieć, że loty rozpoczynające się w danym państwie trzecim zostaną wyłączone z działań lotniczych wymienionych w załączniku I, lub by przewidzieć jakiegokolwiek inne zmiany – oprócz zmian dotyczących zakresu stosowania – w działaniach lotniczych wymienionych w załączniku I wymaganych na mocy umowy zawartej zgodnie z art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.”;

34) art. 27 ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Każda taka instalacja pozostaje w EU ETS przez pozostałą część okresu, o którym mowa w art. 11 ust. 1, podczas którego została ponownie włączona do tego systemu.”;

35) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 27a

Opcjonalne wyłączenie instalacji emitujących poniżej 2 500 ton

1. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z EU ETS instalacje, w przypadku których raportowane do właściwego organu zainteresowanego państwa członkowskiego, emisje, z pominięciem emisji z biomasy, w każdym z trzech lat poprzedzających powiadomienie dokonane na podstawie lit. a) nie przekraczały 2 500 ton ekwiwalentu dwutlenku węgla, jeżeli dane państwo członkowskie:

- a) powiadomi Komisję o każdej takiej instalacji przed przedłożeniem wykazu instalacji zgodnie z art. 11 ust. 1, a najpóźniej w chwili przedstawienia tego wykazu Komisji;
- b) potwierdzi, że stosowane są uproszczone zasady monitorowania mające na celu ocenę, czy w jednym z tych lat kalendarzowych którakolwiek instalacja wyemitowała 2 500 lub więcej ton ekwiwalentu dwutlenku węgla, z pominięciem, emisji z biomasy;
- c) potwierdzi, że jeżeli którakolwiek instalacja w jednym z tych lat kalendarzowych wyemituje 2 500 lub więcej ton ekwiwalentu dwutlenku węgla, z pominięciem emisji z biomasy, instalacja ta zostanie ponownie włączona do EU ETS; oraz
- d) poda do wiadomości publicznej informacje, o których mowa w lit. a), b) i c).

2. W przypadku gdy instalacja zostanie ponownie włączona do EU ETS na podstawie ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu, począwszy od roku ponownego włączenia będą przyznawane wszelkie uprawnienia przydzielone na podstawie art. 10a. Uprawnienia przydzielone dla tych instalacji są odliczane od liczby uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji na mocy art. 10 ust. 2 przez państwo członkowskie, w którym instalacja się znajduje.

3. Państwa członkowskie mogą także wyłączyć z EU ETS jednostki rezerwowe lub zapasowe, które pracowały mniej niż 300 godzin rocznie w każdym z trzech lat poprzedzających powiadomienie dokonane na podstawie ust. 1 lit. a) na tych samych warunkach co warunki przedstawione w ust. 1 i 2.”;

36) art. 28c otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 28c

Przepisy dotyczące monitorowania, raportowania i weryfikacji na potrzeby globalnego środka rynkowego

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23, aby uzupełnić niniejszą dyrektywę w zakresie prawidłowego monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji na potrzeby wdrożenia globalnego środka rynkowego ICAO na wszystkich trasach objętych tym środkiem. Te akty delegowane opierają się na stosownych instrumentach przyjętych przez ICAO, zapobiegają wszelkim zakłóceniom konkurencji i są spójne z zasadami zawartymi w aktach, o których mowa w art. 14 ust. 1, i zapewniają, aby złożone sprawozdania dotyczące emisji zostały zweryfikowane zgodnie z zasadami i kryteriami weryfikacji ustanowionymi w art. 15.”;

37) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 30

Przegląd w świetle realizacji Porozumienia paryskiego oraz rozwoju rynków uprawnień do emisji w innych dużych gospodarkach

1. Niniejsza dyrektywa jest poddawana przeglądowi w świetle rozwoju sytuacji międzynarodowej i działań podejmowanych w celu realizacji długoterminowych celów Porozumienia paryskiego.

2. Środki wspierające pewne energochłonne sektory, które mogą być narażone na ucieczkę emisji i o których mowa w art. 10a i 10b, są również poddawane przeglądowi w świetle środków polityki klimatycznej w innych dużych gospodarkach. W tym kontekście Komisja rozważa również, czy należy bardziej zharmonizować środki związane z rekompensatą kosztów pośrednich.

3. Komisja składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w ramach każdego globalnego przeglądu uzgodnionego w Porozumieniu paryskim, w szczególności w odniesieniu do potrzeby zastosowania dodatkowych unijnych polityk i środków w związku z niezbędną redukcją gazów cieplarnianych przez Unię i jej państwa członkowskie, w tym w odniesieniu do współczynnika liniowego, o którym mowa w art. 9. Komisja może przedstawić wniosek Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w celu odpowiedniej zmiany niniejszej dyrektywy.

4. Do dnia 1 stycznia 2020 r. Komisja przedstawia zaktualizowaną analizę wpływu emisji lotniczych innych niż CO₂ oraz, w stosownych przypadkach, wniosek ustawodawczy dotyczący najlepszych sposobów przeciwdziałania temu wpływowi.”;

38) w załączniku IIa do dyrektywy 2003/87/WE skreśla się pozycje dotyczące Belgii, Luksemburga, Szwecji i Włoch;

39) załącznik IIb do dyrektywy 2003/87/WE zastępuje się tekstem zamieszczonym w załączniku I do niniejszej dyrektywy;

40) w załączniku IV do dyrektywy 2003/87/WE wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zmiany do decyzji (UE) 2015/1814

W art. 1 decyzji (UE) 2015/1814 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 5 akapit pierwszy dodaje się zdanie w brzmieniu:

„W drodze odstępstwa od zdania pierwszego i drugiego, do dnia 31 grudnia 2023 r. wartości procentowe i 100 milionów uprawnień, o których mowa w niniejszych zdaniach, zostają podwojone.”;

2) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. Poczynając od 2023 roku, uprawnienia znajdujące się w rezerwie i przekraczające całkowitą liczbę uprawnień sprzedanych na aukcji w ciągu poprzedniego roku tracą ważność, o ile podczas pierwszego przeglądu przeprowadzonego zgodnie z art. 3 nie postanowiono inaczej.”.

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 9 października 2019 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2018 r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wypełnienia obowiązków związanych z upublicznianiem i składaniem sprawozdań określonych w art. 1 lit. f) pkt 14 niniejszej dyrektywy dotyczących w art. 10a ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Przepis przejściowy

Wypełniając zobowiązania określone w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie zapewniają, aby ich przepisy krajowe transponujące art. 10, art. 10a ust. 4–7, art. 10a ust. 8 akapity pierwszy i drugi, art. 10a ust. 12–18, art. 10c i art. 11a ust. 8 i 9 dyrektywy 2003/87/WE oraz załączników IIa i IIb do tej dyrektywy obowiązującej od dnia 19 marca 2018 r. nadal miały zastosowanie do dnia 31 grudnia 2020 r. Wykaz zawarty w załączniku do decyzji 2014/746/UE ma nadal zastosowanie do dnia 31 grudnia 2020 r.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 6

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 marca 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. PAVLOVA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Załącznik IIb do dyrektywy 2003/87/WE otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK IIb

PODZIAŁ ŚRODKÓW Z FUNDUSZU NA RZECZ MODERNIZACJI DO DNIA 31 GRUDNIA 2030 R.

Udział funduszu na rzecz modernizacji

Bułgaria	5,84 %
Republika Czeska	15,59 %
Estonia	2,78 %
Chorwacja	3,14 %
Łotwa	1,44 %
Litwa	2,57 %
Węgry	7,12 %
Polska	43,41 %
Rumunia	11,98 %
Słowacja	6,13 %.”.

ZAŁĄCZNIK II

W części A załącznika IV do dyrektywy 2003/87/WE akapit pod czwartym nagłówkiem zatytułowanym „Monitorowanie emisji innych gazów cieplarnianych” otrzymuje brzmienie:

„Wykorzystywane są znormalizowane lub zatwierdzone metody, opracowane przez Komisję we współpracy ze wszystkimi odpowiednimi zainteresowanymi podmiotami oraz przyjęte zgodnie z art. 14 ust. 1.”.

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/411**z dnia 14 marca 2018 r.****zmieniająca dyrektywę (UE) 2016/97 w odniesieniu do daty rozpoczęcia stosowania przez państwa członkowskie środków transpozycji****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1 i art. 62,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97 ⁽²⁾ harmonizuje przepisy krajowe dotyczące dystrybucji produktów ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych oraz ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych przez pośredników ubezpieczeniowych i zakłady ubezpieczeń oraz ich pracowników i pośredników oferujących ubezpieczenia uzupełniające w Unii.
- (2) Zgodnie z art. 42 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/97 państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania tej dyrektywy do dnia 23 lutego 2018 r.
- (3) W dniu 21 września 2017 r. Komisja przyjęła rozporządzenia delegowane (UE) 2017/2358 ⁽³⁾ i (UE) 2017/2359 ⁽⁴⁾, uzupełniające dyrektywę (UE) 2016/97.
- (4) W swoich decyzjach o niewnoszeniu sprzeciwu do rozporządzeń delegowanych (UE) 2017/2358 i (UE) 2017/2359, Parlament Europejski wezwał Komisję do przyjęcia wniosku ustawodawczego ustalającego datę rozpoczęcia stosowania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy (UE) 2016/97 na dzień 1 października 2018 r., zamiast dnia 23 lutego 2018 r. Parlament Europejski uzasadnił ten wniosek potrzebą dania zakładom ubezpieczeń i dystrybutorom ubezpieczeń więcej czasu na lepsze przygotowanie się na prawidłowe i skuteczne wykonanie dyrektywy (UE) 2016/97 oraz na wdrożenie niezbędnych zmian technicznych i organizacyjnych w celu wykonania rozporządzeń delegowanych (UE) 2017/2358 i (UE) 2017/2359.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę (UE) 2016/97.
- (6) Ze względu na bardzo krótki okres, który pozostał do wprowadzenia w życie krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy (UE) 2016/97 oraz aby zapewnić pewność prawa i uniknąć potencjalnego zakłócenia rynku, niniejsza dyrektywa powinna wejść w życie w trybie pilnym i powinna mieć zastosowanie z mocą wsteczną od dnia 23 lutego 2018 r.
- (7) Dlatego też w tym przypadku uzasadnione jest również zastosowanie wyjątku dla pilnych przypadków przewidzianego w art. 4 Protokołu nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 1 marca 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 9 marca 2018 r.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97 z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie dystrybucji ubezpieczeń (Dz.U. L 26 z 2.2.2016, s. 19).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/2358 z dnia 21 września 2017 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97 w odniesieniu do wymogów w zakresie nadzoru nad produktem i zarządzania nim dla zakładów ubezpieczeń i dystrybutorów ubezpieczeń (Dz.U. L 341 z 20.12.2017, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/2359 z dnia 21 września 2017 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97 w odniesieniu do wymogów informacyjnych i zasad prowadzenia działalności mających zastosowanie do dystrybucji ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (Dz.U. L 341 z 20.12.2017, s. 8).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie (UE) 2016/97 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 42 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie przyjmą i opublikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 1 lipca 2018 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują przepisy, o których mowa w akapicie pierwszym, najpóźniej od dnia 1 października 2018 r.”;

2) art. 44 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa 2002/92/WE, zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku II część A do niniejszej dyrektywy, traci moc ze skutkiem od dnia 1 października 2018 r., bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich w zakresie terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw zawartych w załączniku II część B do niniejszej dyrektywy.”.

Artykuł 2

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą dyrektywę stosuje się z mocą wsteczną od dnia 23 lutego 2018 r.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 marca 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. PAVLOVA

Przewodniczący

DECYZJE

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/412

z dnia 14 marca 2018 r.

zmieniająca decyzję nr 466/2014/UE w sprawie udzielenia gwarancji UE dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z działaniami z zakresu finansowania wspierającymi projekty inwestycyjne poza granicami Unii

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 209 i 212,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Społeczność międzynarodowa stoi w obliczu bezprecedensowego kryzysu migracyjnego i uchodźczego, który wymaga solidarności i skutecznego uruchamiania zasobów finansowych oraz wzywa do wspólnego mierzenia się z obecnymi problemami i ich przewyżczenia. Konieczna jest współpraca wszystkich podmiotów na rzecz wprowadzenia w życie trwałych, średnio- i długoterminowych polityk, a także skutecznego wykorzystywania istniejących programów w celu opracowywania i wspierania inicjatyw, które przyczyniają się do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) oraz do zajęcia się politycznymi, społecznymi, gospodarczymi i środowiskowymi czynnikami stanowiącymi pierwotne przyczyny migracji, w tym – choć nie tylko – ubóstwem, nierównością, wzrostem demograficznym, brakiem zatrudnienia, ograniczonym dostępem do możliwości kształcenia i brakiem możliwości gospodarczych, brakiem stabilności, konfliktami, zmianą klimatu i długotrwałymi skutkami przymusowego wysiedlenia.
- (2) Chociaż zapewnienie zasobów na zaradzenie pierwotnym przyczynom migracji jest ogromnie ważne, Unia pozostaje w pełni zaangażowana na rzecz polityk w innych obszarach o priorytetowym znaczeniu strategicznym, zgodnie z tym, co nakreślono w globalnej strategii na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej.
- (3) Opracowano nowe, zorientowane na wyniki, ramy partnerstwa z państwami trzecimi, które to ramy uwzględniają wszystkie unijne polityki i instrumenty. W obrębie tych nowych ram partnerstwa ustanowiono unijny plan inwestycji zewnętrznych mający wspierać inwestycje w regionach położonych poza granicami Unii, a jednocześnie przyczyniać się do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju ONZ i zaradzić pierwotnym przyczynom migracji. Plan ten powinien również służyć realizacji celów agendy ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 oraz Porozumienia paryskiego do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (zwanego dalej „Porozumieniem paryskim”), a także celów pozostałych instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych.
- (4) W dniu 28 czerwca 2016 r. Rada Europejska zatwierdziła propozycję Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI), aby do realizacji planu inwestycji zewnętrznych wykorzystać Inicjatywę EBI na rzecz budowania odporności w krajach południowego sąsiedztwa i Bałkanów Zachodnich, która została utworzona w celu promowania inwestycji.
- (5) Jednym z głównych elementów Inicjatywy EBI na rzecz budowania odporności jest rozszerzenie – zarówno w kategoriach ilościowych, jak i jakościowych – upoważnienia EBI do udzielania pożyczek na rzecz państw trzecich. Dzięki temu EBI powinien być w stanie szybko przyczynić się do realizacji celów planu inwestycji zewnętrznych, w szczególności poprzez zapewnienie dodatkowego finansowania beneficjentom z sektora prywatnego, z myślą o tym, by przyciągać inwestycje prywatne i pobudzać inwestycje długoterminowe.
- (6) Rada strategiczna Europejskiego Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju, w której reprezentowany jest EBI, zapewni wskazówki dotyczące komplementarności między Inicjatywą EBI na rzecz budowania odporności a komponentami planu inwestycji zewnętrznych, zgodnie ze swoim regulaminem wewnętrznym i bez uszczerbku dla wewnętrznych zasad zarządzania EBI.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lutego 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 27 lutego 2018 r.

- (7) EBI udzielono gwarancji budżetowej w związku z działaniami z zakresu finansowania realizowanymi poza granicami Unii (zwanej dalej „gwarancją UE”) decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 466/2014/UE ⁽¹⁾.
- (8) Zgodnie z decyzją nr 466/2014/UE Komisja, we współpracy z EBI, przygotowała, w oparciu o niezależną ocenę zewnętrzną, sprawozdanie z przeglądu śródkresowego zawierające ocenę stosowania tej decyzji.
- (9) Długoterminowa odporność gospodarcza uchodźców, migrantów, społeczności przyjmujących i tranzytowych oraz społeczności pochodzenia, będąca strategiczną odpowiedzią na potrzebę zaradzenia pierwotnym przyczynom migracji, powinna zostać dodana jako nowy cel wspierany za pomocą gwarancji UE (zwany dalej „nowym celem”).
- (10) Operacje wspierane w ramach nowego celu powinny być odrębne od działań Unii w zakresie kontroli granic.
- (11) Aby EBI był w stanie reagować w ramach swojego upoważnienia do udzielania pożyczek na rzecz państw trzecich na potencjalne nadchodzące zagrożenia i realizować priorytety Unii, a także realizować nowy cel, maksymalny pułap dla działań EBI z zakresu finansowania objętych gwarancją UE należy podwyższyć do 32 300 000 000 EUR.
- (12) W ramach upoważnienia ogólnego należy przeznaczyć 1 400 000 000 EUR na projekty w sektorze publicznym służące realizacji nowego celu.
- (13) W ramach nowego upoważnienia do udzielania pożyczek sektorowi prywatnemu, na projekty służące realizacji nowego celu należy przeznaczyć – w ramach maksymalnego podwyższonego pułapu – kwotę w maksymalnej wysokości 2 300 000 000 EUR, która powinna być objęta gwarancją ogólną Unii.
- (14) Powodzenie jednego z głównych celów EBI w ramach upoważnienia do udzielania pożyczek na rzecz państw trzecich, czyli wsparcie rozwoju lokalnego sektora prywatnego, w szczególności wsparcie dla mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), jest uzależnione od takich czynników jak dostęp MŚP do finansowania, kredytów i pomocy technicznej, od promowania przedsiębiorczości i od działań służących stymulowaniu przejścia z niestabilnej gospodarki nieformalnej do gospodarki formalnej. W tym kontekście działania EBI z zakresu finansowania powinny dążyć do wspierania małych projektów inwestycyjnych realizowanych przez MŚP, a także projektów inwestycyjnych w oddalonych obszarach wiejskich oraz w dziedzinie uzdatniania wody pitnej, odprowadzania ścieków oraz w dziedzinie energii odnawialnej.
- (15) Należy zapewnić komplementarność i koordynację z unijnymi inicjatywami służącymi zaradzeniu pierwotnym przyczynom migracji, w tym poprzez wsparcie Unii na rzecz trwałej reintegracji powracających migrantów w krajach ich pochodzenia.
- (16) W związku z Porozumieniem paryskim EBI powinien starać się utrzymać wysoki poziom operacji związanych z klimatem, które – pod względem wielkości – powinny stanowić co najmniej 25 % ogółu działań EBI z zakresu finansowania poza granicami Unii. Działania EBI z zakresu finansowania objęte decyzją nr 466/2014/UE powinny być spójne z osiągnięciem celu, który zakłada, że do 2020 r. co najmniej 35 % ogółu działań EBI z zakresu finansowania przypadnie na gospodarki wschodzące i kraje rozwijające się poza Unią. EBI powinien uwzględnić konkluzje Rady Europejskiej z dnia 22 maja 2013 r. dotyczące stopniowego wycofywania środowiskowo lub ekonomicznie szkodliwych dotacji, w tym do paliw kopalnych.
- (17) Ryzyko dla budżetu ogólnego Unii związane z działaniami EBI z zakresu finansowania prowadzonymi w ramach upoważnienia do udzielania pożyczek sektorowi prywatnemu powinno być wyceniane. Dochody wygenerowane z takiej wyceny ryzyka powinny być wpłacane do Funduszu Gwarancyjnego dla działań zewnętrznych ustanowionego rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 480/2009 ⁽²⁾ w celu pokrycia ryzyka gospodarczego i uniknięcia zakłóceń rynku.
- (18) W swoich ramach pomiaru wyników EBI powinien opracować i wdrożyć zestaw wskaźników dla projektów służących realizacji nowego celu. Sprawozdania na temat działań EBI z zakresu finansowania, które Komisja przedstawia corocznie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, powinny zatem obejmować ocenę wkładu działań EBI z zakresu finansowania na rzecz realizacji nowego celu, w tym – w stosownych przypadkach – ocenę wkładu na rzecz osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju ONZ, ocenę zaangażowania lokalnego społeczeństwa obywatelskiego, a także ocenę dostosowania do priorytetów Unii w dziedzinie polityki zewnętrznej oraz do priorytetów budżetowych Unii.

⁽¹⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 466/2014/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie udzielenia gwarancji UE dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z działaniami z zakresu finansowania wspierającymi projekty inwestycyjne poza granicami Unii (Dz.U. L 135 z 8.5.2014, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 480/2009 z dnia 25 maja 2009 r. ustanawiające Fundusz Gwarancyjny dla działań zewnętrznych (Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 10).

- (19) Należy zapewnić wyeksponowanie i przejrzystość działań EBI z zakresu finansowania objętych decyzją nr 466/2014/UE, w szczególności w odniesieniu do projektów finansowanych z udziałem instytucji pośrednictwa finansowego, poprzez poprawę dostępu instytucji Unii oraz ogółu społeczeństwa do informacji, z uwzględnieniem potrzeby ochrony informacji poufnych oraz szczególnie chronionych informacji handlowych.
- (20) Stosowna polityka unijna dotycząca jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych została określona w aktach prawnych Unii oraz w konkluzjach Rady, w szczególności w załączniku do nich z dnia 8 listopada 2016 r., oraz w kolejnych aktualizacjach.
- (21) Analiza due diligence dotycząca działań EBI z zakresu finansowania objętych decyzją nr 466/2014/UE powinna zawierać staranne sprawdzenie zgodności z mającym zastosowanie prawodawstwem Unii oraz uzgodnionymi normami międzynarodowymi i unijnymi w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy, zwalczania finansowania terroryzmu, oszustw podatkowych i unikania opodatkowania. Ponadto, w ramach sprawozdawczości w zakresie upoważnienia EBI do udzielania pożyczek na rzecz państw trzecich, EBI powinien dostarczać informacje, z podziałem na poszczególne kraje, na temat zgodności swoich działań z zakresem finansowania ze swoją polityką dotyczącą jurysdykcji niechętnych współpracy, a także wykaz pośredników, z którymi współpracuje.
- (22) W dniu 12 października 2016 r. EBI zatwierdził realizację Inicjatywy EBI na rzecz budowania odporności. Projekty realizowane w ramach Inicjatywy EBI na rzecz budowania odporności, które zostały zatwierdzone po tej dacie i przed wejściem w życie niniejszej decyzji, a także przed zawarciem porozumienia dotyczącego gwarancji, powinny móc zostać objęte gwarancją UE, z zastrzeżeniem potwierdzenia przez Komisję, iż są one zgodne z nowym celem oraz z warunkami porozumienia dotyczącego gwarancji.
- (23) Działania EBI z zakresu finansowania realizowane z udziałem przedsiębiorstw powinny korzystać z gwarancji ogólnej dla sektora prywatnego wyłącznie wtedy, gdy działania te promują wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu i intensywne tworzenie miejsc pracy oraz nie są one adekwatnie obsługiwane przez lokalne rynki finansowe.
- (24) Działania EBI z zakresu finansowania powinny być spójne z zasadami określonymi w komunikacie Komisji z dnia 25 października 2011 r. zatytułowanym „Odnowiona strategia UE na lata 2011–2014 dotycząca społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw”, w tym w odniesieniu do instytucji pośrednictwa finansowego.
- (25) Pułap dotyczący możliwości realokowania przez EBI środków między poszczególnymi regionami w okresie objętym upoważnieniem powinien zostać zwiększony z 10 % do 20 % w przypadku zmiany priorytetów polityki zewnętrznej Unii lub w sytuacjach nagłych i kryzysowych, które mogą zaistnieć w okresie objętym upoważnieniem, oraz zgodnie ze stosownymi rezolucjami Parlamentu oraz decyzjami i konkluzjami Rady. Komisja powinna regularnie informować Parlament Europejski i Radę o takich realokacjach.
- (26) Z uwagi na znaczenie Inicjatywy EBI na rzecz budowania odporności w unijnej strategii dotyczącej zaradzenia pierwotnym przyczynom migracji oraz z uwagi na potrzeby społeczności tranzytowych i przyjmujących, rzeczą niezwyklej wagi pozostaje, by kwoty przeznaczone w ramach pułapów upoważnienia do udzielania pożyczek na rzecz państw trzecich na projekty służące realizacji nowego celu były w pełni wykorzystywane. Niemniej jednak, jeżeli w wyniku nieprzewidzianych okoliczności przeznaczone kwoty nie mogą zostać całkowicie wykorzystane, należy również dopuścić pewną zwiększoną elastyczność. W związku z tym, jeżeli do dnia 30 czerwca 2019 r. EBI stwierdzi, że nie jest w stanie wykorzystać swojej prognozowanej docelowej kwoty w ramach Inicjatywy EBI na rzecz budowania odporności, powinno być możliwe realokowanie do 20 % kwoty 1 400 000 000 EUR przeznaczonej na mocy ogólnego upoważnienia na projekty w sektorze publicznym oraz do 20 % kwoty 2 300 000 000 EUR w ramach upoważnienia do udzielania pożyczek sektorowi prywatnemu pomiędzy krajami ubiegającymi się o członkostwo i beneficjentami oraz krajami objętymi polityką sąsiedztwa i partnerstwa, lub w ich obrębie. Każda taka realokacja powinna wymagać uprzedniego porozumienia między Komisją a EBI.
- (27) Należy zmienić wykaz regionów i krajów kwalifikujących się oraz wykaz regionów i krajów potencjalnie kwalifikujących się, aby wykluczyć regiony i kraje o wysokim dochodzie i wysokim ratingu kredytowym, mianowicie Brunei, Chile, Islandię, Izrael, Koreę Południową, Singapur i Tajwan. Do wykazu regionów i krajów potencjalnie kwalifikujących się należy natomiast dodać Iran.
- (28) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję nr 466/2014/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji nr 466/2014/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Pułapy dla działań EBI z zakresu finansowania w ramach gwarancji UE

1. Maksymalny pułap dla działań EBI z zakresu finansowania w ramach gwarancji UE w latach 2014–2020 wynosi 32 300 000 000 EUR. Kwoty, które zostały początkowo przeznaczone na działania z zakresu finansowania, ale które zostały następnie anulowane, nie wlicza się do pułapu.

Na ten maksymalny pułap składają się:

- a) kwota w maksymalnej wysokości 30 000 000 000 EUR w ramach upoważnienia ogólnego, z czego 1 400 000 000 EUR przeznaczone jest na projekty w sektorze publicznym służące osiągnięciu długoterminowej odporności gospodarczej uchodźców, migrantów, społeczności przyjmujących i tranzytowych oraz społeczności pochodzenia będącej strategiczną odpowiedzią na potrzebę zaradzenia pierwotnym przyczynom migracji;
- b) kwota w maksymalnej wysokości 2 300 000 000 EUR w ramach upoważnienia do udzielania sektorowi prywatnemu pożyczek na projekty służące osiągnięciu długoterminowej odporności gospodarczej uchodźców, migrantów, społeczności przyjmujących i tranzytowych oraz społeczności pochodzenia będącej strategiczną odpowiedzią na potrzebę zaradzenia pierwotnym przyczynom migracji.

2. Maksymalne kwoty, o których mowa w ust. 1, dzieli się na pułapy i podpułapy regionalne określone w załączniku I. W granicach pułapów regionalnych i w okresie objętym niniejszą decyzją, EBI zapewnia zrównoważony podział środków między kraje w obrębie regionów objętych gwarancją UE, zgodnie z priorytetami polityki zewnętrznej Unii, które muszą być odzwierciedlone w regionalnych technicznych wytycznych operacyjnych, o których mowa w art. 5.”;

2) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Ogólne cele i zasady

1. Gwarancji UE udziela się wyłącznie na działania EBI z zakresu finansowania, które wedle własnej oceny EBI przynoszą wartość dodaną i wspierają którykolwiek z następujących celów ogólnych:

- a) rozwój lokalnego sektora prywatnego, w szczególności wsparcie dla mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP);
- b) rozwój infrastruktury społecznej i gospodarczej, w tym infrastruktury w obszarach transportu, energii i środowiska, a także technologii informacyjno-komunikacyjnych;
- c) łagodzenie zmiany klimatu i przystosowywanie się do niej;
- d) długoterminowa odporność gospodarcza uchodźców, migrantów, społeczności przyjmujących i tranzytowych oraz społeczności pochodzenia będąca strategiczną odpowiedzią na potrzebę zaradzenia pierwotnym przyczynom migracji.

2. Przy zachowaniu specyfiki EBI jako banku inwestycyjnego, jego działania z zakresu finansowania prowadzone na mocy niniejszej decyzji przyczyniają się do realizacji ogólnego interesu Unii, w szczególności leżących u podstaw działań zewnętrznych Unii, o których mowa w art. 21 TUE, oraz do wykonania międzynarodowych porozumień dotyczących środowiska, których stroną jest Unia. Organy zarządzające EBI zachęca się do podejmowania środków koniecznych do dostosowania działalności EBI tak, by skutecznie przyczyniała się ona do realizacji zewnętrznych polityk Unii, a także do odpowiedniego spełnienia wymogów określonych w niniejszej decyzji.

3. Celem leżącym u podstaw działań EBI z zakresu finansowania w obszarach objętych ogólnymi celami określonymi w ust. 1 jest integracja regionalna między poszczególnymi krajami, w tym w szczególności integracja gospodarcza między krajami ubiegającymi się o członkostwo i beneficjentami, krajami objętymi polityką sąsiedztwa i partnerstwa oraz Unią. EBI podejmuje działania z zakresu finansowania w krajach będących beneficjentami w dziedzinach objętych ogólnymi celami poprzez wspieranie bezpośrednich inwestycji zagranicznych promujących integrację gospodarczą z Unią.

4. W krajach rozwijających się, w rozumieniu definicji zawartej w sporządzanym przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju wykazie odbiorców oficjalnej pomocy rozwojowej, działania EBI z zakresu finansowania przyczyniają się, zgodnie z art. 208 i 209 TFUE, do realizacji celów polityki Unii w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju, w szczególności celów dotyczących ograniczania ubóstwa poprzez wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu oraz zrównoważony rozwój gospodarczy, środowiskowy i społeczny.

5. W celu zapewnienia, by inwestycje sektora prywatnego miały największy wpływ na rozwój, EBI dąży do przyczyniania się do tworzenia sprzyjających warunków dla prywatnych przedsiębiorstw i inwestycji oraz zapewnia w pierwszej kolejności wzmocnienie lokalnego sektora prywatnego w krajach będących beneficjentami, w tym spółdzielni i przedsiębiorstw społecznych, poprzez wspieranie lokalnych inwestycji, zgodnie z ust. 1 lit. a). W ramach swoich działań z zakresu finansowania wspierających realizację ogólnych celów określonych w ust. 1 EBI dąży również do lepszego wspierania projektów inwestycyjnych realizowanych przez MŚP z kraju będącego odbiorcą pomocy i z Unii, umożliwiając dostęp do finansowania nowych projektów inwestycyjnych realizowanych przez MŚP. Działania EBI z zakresu finansowania umożliwiają MŚP korzystanie m.in. z dostępu do rynku dla MŚP w kwalifikujących się państwach oraz z ich włączenia w globalne łańcuchy wartości, a ponadto przyczyniają się do zwiększania konkurencyjności przedsiębiorstw unijnych.

Aby skutecznie monitorować i oceniać wykorzystanie środków finansowych na rzecz odnośnych MŚP, EBI przeprowadza staranną analizę due diligence oraz ustanawia i utrzymuje odpowiednie postanowienia umowne, które nakładają standardowe obowiązki sprawozdawcze zarówno na instytucje pośrednictwa finansowego, jak i na beneficjentów końcowych. EBI dąży do określenia przeszkód w zakresie finansowania, z jakimi stykają się MŚP, oraz do przyczynienia się do zaradzenia tym przeszkodom.

EBI współpracuje z instytucjami pośrednictwa finansowego, które mogą wspierać specyficzne potrzeby MŚP w krajach, w których one działają, i które przestrzegają wymogów art. 13 przeniesionych do umów zgodnie z ust. 1 akapit trzeci tego artykułu.

6. Działania EBI z zakresu finansowania wspierające realizację ogólnych celów określonych w ust. 1 lit. b) wspierają projekty inwestycyjne przede wszystkim w dziedzinie transportu, energii, infrastruktury środowiskowej, a także technologii informacyjno-komunikacyjnych, zdrowia i edukacji. Obejmuje to wytwarzanie i integrację energii ze źródeł odnawialnych, środki w zakresie efektywności energetycznej, przekształcanie systemów energetycznych, aby umożliwić przejście na technologie i paliwa o niższej emisyjności, zrównoważone bezpieczeństwo energetyczne i infrastrukturę energetyczną, w tym infrastrukturę na potrzeby produkcji gazu i jego transportu na rynek energetyczny Unii, a także elektryfikację obszarów wiejskich, infrastrukturę środowiskową, taką jak infrastruktura wodno-sanitarna oraz zielona infrastruktura, infrastrukturę sieci telekomunikacyjnych i szerokopasmowych.

7. Działania EBI z zakresu finansowania wspierające realizację ogólnych celów określonych w ust. 1 lit. c) wspierają projekty inwestycyjne, które mają na celu łagodzenie zmiany klimatu i przystosowywanie się do niej i które przyczyniają się do osiągnięcia ogólnych celów Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu i Porozumienia paryskiego do tej konwencji, w szczególności poprzez unikanie lub ograniczenie emisji gazów cieplarnianych i redukcję śladu węglowego w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych, efektywności energetycznej i zrównoważonego transportu, lub poprzez zwiększenie odporności na niekorzystne skutki zmiany klimatu w krajach, sektorach i społecznościach podatnych na zagrożenia.

Kryteria kwalifikowalności projektów dotyczących działań w dziedzinie zmiany klimatu zostały zdefiniowane w strategii klimatycznej EBI. Opierając się na opracowanych przez EBI metodach oceny projektów pod kątem emisji gazów cieplarnianych i zmian tych emisji, w procedurze oceny środowiskowej ujmuje się badanie dotyczące śladu węglowego w celu stwierdzenia, czy propozycje dotyczące danego projektu obejmują optymalną poprawę efektywności energetycznej.

W okresie objętym niniejszą decyzją EBI dąży do utrzymania wysokiego poziomu działań związanych z klimatem, które w kategoriach wolumenu muszą stanowić przynajmniej 25 % ogółu działań EBI z zakresu finansowania poza granicami Unii. Finansowanie z EBI na mocy niniejszej decyzji musi być spójne z osiągnięciem celu, który zakłada, że do 2020 r. co najmniej 35 % ogółu działań EBI z zakresu finansowania przypadnie na gospodarki wschodzące i kraje rozwijające się poza Unią.

Działania EBI z zakresu finansowania obejmują m.in. konkretne czynności służące stopniowej rezygnacji z finansowania projektów negatywnie wpływających na osiągnięcie unijnych celów w dziedzinie klimatu, jak również zintensyfikowanie starań służących wspieraniu odnawialnych źródeł energii i efektywności energetycznej.

EBI w większym stopniu uwzględni elementy związane z przystosowywaniem się do zmiany klimatu w ramach swojego wkładu w projekty we wszystkich działaniach EBI z zakresu finansowania w ramach upoważnienia EBI do udzielania pożyczek na rzecz państw trzecich.

8. Działania EBI z zakresu finansowania wspierające realizację ogólnych celów określonych w ust. 1 lit. d) wspierają projekty inwestycyjne, które służą zaradzeniu pierwotnym przyczynom migracji, przyczyniają się do długoterminowej odporności gospodarczej oraz do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju ONZ i zapewniają zrównoważony rozwój w krajach będących beneficjentami.

Przy jednoczesnym zapewnieniu pełnego poszanowania praw człowieka, praw pracowniczych i socjalnych, podstawowych wolności i równouprawnienia płci poprzez stosowanie podejścia opartego na prawach obejmującego wszystkie prawa człowieka i prawa socjalne zgodnie z zasadami przejrzystości, uczestnictwa, niedyskryminacji i rozliczalności działania EBI z zakresu finansowania służą:

- a) zaspokojeniu zwiększonych potrzeb w zakresie infrastruktury i powiązanych usług w celu uwzględnienia – bezpośrednio lub pośrednio – napływu migrantów, z jednoczesną korzyścią również dla ludności lokalnej;
- b) zwiększeniu szans znalezienia zatrudnienia przez uchodźców i członków społeczności ich przyjmujących;
- c) promowaniu integracji gospodarczej i umożliwienia uchodźcom uzyskania samodzielności; lub
- d) nasileniu działań humanitarnych i zwiększeniu wsparcia na rzecz tworzenia godnych miejsc pracy.

Działania EIB z zakresu finansowania wspierają:

- a) sektor prywatny w zakresie MŚP i spółek o średniej kapitalizacji, finansowania przedsiębiorstw i mikrofinansowania;
- b) sektor publiczny, w tym gminy i podmioty sektora publicznego, w zakresie infrastruktury i usług, w tym opieki zdrowotnej i specjalnych placówek opieki nad dziećmi, usług sanitarnych i szkolnictwa, aby zaspokoić znacznie zwiększone potrzeby.

9. W ramach działań EBI z zakresu finansowania wspierających realizację ogólnych celów określonych w ust. 1 uznaje się, że równouprawnienie płci jest zagadnieniem przekrojowym mającym kluczowe znaczenie dla realizacji zrównoważonego rozwoju i ważnym elementem analizy due diligence w odniesieniu do projektów. We wszystkich takich działaniach z zakresu finansowania stosowane jest podejście uwzględniające problematykę płci. EBI zapewnia, by wszystkie jego działania z zakresu finansowania były zgodne ze zobowiązaniami określonymi w jego strategii w sprawie problematyki płci i planie działania w sprawie problematyki płci.

10. EBI dąży do zapewnienia, by przedsiębiorstwa uczestniczące w projektach współfinansowanych przez EBI przestrzegały zasad przejrzystości wynagrodzeń i równouprawnienia płci oraz zasady równego wynagradzania, określonych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/54/WE (*). Decyzje EBI w sprawie finansowania projektów uwzględniają działania, jakie przedsiębiorstwa będące potencjalnymi beneficjentami prowadzą w zakresie równości wynagrodzeń i społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw.

11. Gwarancja UE obejmuje wyłącznie działania EBI z zakresu finansowania prowadzone w kwalifikujących się krajach, które zawarły z EBI umowę ramową określającą warunki prawne, zgodnie z którymi takie działania mają być realizowane; warunki te muszą być zgodne z deklaracją EBI w sprawie zasad i standardów środowiskowych i społecznych oraz z jego podręcznikiem praktyk środowiskowych i społecznych.

(*) Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja preredagowana) (Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23).;

3) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Aktualizując regionalne techniczne wytyczne operacyjne, Komisja i EBI uwzględniają odpowiednie rezolucje Parlamentu Europejskiego oraz decyzje i konkluzje Rady, a także uznane na szczeblu międzynarodowym zasady i wytyczne dotyczące społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw. Regionalne techniczne wytyczne operacyjne są spójne z priorytetami zawartymi – w stosownych przypadkach – w krajowych lub regionalnych programach sporządzanych przez kraje będące beneficjentami, z należyтым uwzględnieniem wszelkich konsultacji z lokalnym społeczeństwem obywatelskim podczas sporządzania tych programów.”;

b) dodaje się następujący ustęp:

„1a. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 18 aktów delegowanych dotyczących zmian w załączniku IV.”;

4) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się następujący akapit:

„Gwarancją ogólną obejmuje się również działania EBI z zakresu finansowania prowadzone w ramach upoważnienia do udzielania pożyczek sektorowi prywatnemu przewidzianego w art. 2 ust. 1 lit. b), które to działania cechują się – przeciętnie – wyższym profilem ryzyka niż portfel chroniony gwarancją obejmującą ryzyko polityczne, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w krajach ubiegających się o członkostwo i beneficjentach oraz krajach objętych polityką sąsiedztwa i partnerstwa.”;

b) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Umowy o finansowanie zawierane z poszczególnymi promotorami i dotyczące działań EBI z zakresu finansowania obejmują również odpowiednie postanowienia dotyczące zamówień publicznych, odpowiednie postanowienia środowiskowe, związane z klimatem i społeczne zgodnie z wewnętrznymi zasadami i procedurami EBI, w tym wymogi dotyczące zapewnienia rozpoznawalności gwarancji UE i zaangażowania EBI wśród beneficjentów końcowych.

6. Komisja i EBI określają w porozumieniu dotyczącym gwarancji, o którym mowa w art. 14, jasną i przejrzystą strategię przydziału środków pozwalającą EBI na określenie, w ramach jego działalności zewnętrznej, działań, które mają być finansowane na mocy niniejszej decyzji, aby zapewnić jak najskuteczniejsze wykorzystanie gwarancji UE. Ta strategia przydziału środków opiera się na ocenianej przez EBI wiarygodności kredytowej działań EBI z zakresu finansowania, pułapach określonych w załączniku I, charakterze kontrahenta, tj. czy chodzi o państwo, czy jednostki państwowe niższego szczebla, które są objęte ust. 1 niniejszego artykułu, czy podmioty prywatne, zdolności EBI do absorpcji ryzyka oraz innych stosownych kryteriach, w tym wartości dodanej gwarancji UE. Parlament Europejski i Rada otrzymują strategię przydziału środków zgodnie z art. 14.”;

5) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. EBI przeprowadza staranną analizę due diligence oraz – w stosownych przypadkach zgodnie ze swoją deklaracją w sprawie zasad i standardów środowiskowych i społecznych oraz ze swoim podręcznikiem praktyk środowiskowych i społecznych – wymaga, by promotorzy projektu przeprowadzali – zgodnie z unijnymi zasadami społecznymi i środowiskowymi – lokalne konsultacje społeczne ze stosownymi krajowymi i lokalnymi zainteresowanymi stronami, a także ze społeczeństwem obywatelskim, na etapach planowania projektu i jego realizacji w zakresie społecznych, środowiskowych, gospodarczych oraz związanych z prawami człowieka, równouprawnieniem płci i z rozwojem aspektów projektów inwestycyjnych objętych gwarancją UE, jak również by przedstawiali odpowiednie informacje do celów oceny wkładu w realizację unijnych celów polityki zewnętrznej i celów strategicznych.

EBI zapewnia wdrożenie zasady dobrowolnej, uprzedniej i świadomej zgody przed podjęciem działań z zakresu finansowania mających wpływ na grunty i zasoby naturalne.

Analiza ta obejmuje oszacowanie tego, czy potencjał beneficjentów finansowania z EBI należy wzmocnić w całym cyklu realizacji projektu z wykorzystaniem pomocy technicznej, a jeśli tak – to w jaki sposób. Wewnętrzne zasady i procedury EBI muszą zawierać niezbędne przepisy dotyczące oceny oddziaływania środowiskowego i społecznego projektów inwestycyjnych oraz oceny ich aspektów związanych z prawami człowieka i zapobieganiem konfliktom, w celu zapewnienia, by projekty inwestycyjne wspierane na mocy niniejszej decyzji były zrównoważone ze środowiskowego i społecznego punktu widzenia, a także w celu zapewnienia, by działania EBI z zakresu finansowania prowadzone w ramach Inicjatywy EBI na rzecz budowania odporności, w szczególności w ramach upoważnienia do udzielania pożyczek sektorowi prywatnemu, poprawiały odporność gospodarczą uchodźców, migrantów oraz społeczności przyjmujących i tranzytowych, a także społeczności pochodzenia.

W ramach dostępnych wewnętrznych wytycznych dotyczących stosowania analizy due diligence EBI udoskonala w miarę potrzeb praktyczne wytyczne dotyczące oceny aspektów związanych z wszystkimi podstawowymi prawami człowieka, przy wykorzystaniu swojego podręcznika praktyk środowiskowych i społecznych, które to wytyczne mają być stosowane podczas oceny *ex ante* i bieżącego monitorowania poszczególnych projektów, w tym projektów, w których uczestniczą instytucje pośrednictwa finansowego, w oparciu o istniejące ramy, w szczególności strategiczne ramy i plan działania UE na rzecz praw człowieka i demokracji, oraz z uwzględnieniem istniejących punktów odniesienia dotyczących praw człowieka opracowanych przez Unię, stosowne organy ONZ i organizacje zajmujące się prawami człowieka.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Prowadzone przez EBI monitorowanie obejmuje realizację działań przez pośredników oraz skuteczność podejmowanych przez instytucje pośrednictwa finansowego działań mających na celu wsparcie MŚP.”;

c) w art. 9 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Wyniki monitorowania ujawnia się z zachowaniem wymogów dotyczących poufności i zgody stosownych stron.”;

6) w art. 10 dodaje się następujący ustęp:

„Ryzyko dla budżetu Unii związane z działaniami EBI z zakresu finansowania prowadzonymi w ramach upoważnienia do udzielania pożyczek sektorowi prywatnemu, o którym to upoważnieniu mowa w art. 2 ust. 1 lit. b), jest wyceniane, a dochody generowane z wyceny ryzyka gospodarczego są wpłacane do Funduszu Gwarancyjnego.”;

7) w art. 11 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. b) i c) otrzymują brzmienie:

„b) ocenę wartości dodanej działań EBI z zakresu finansowania w ujęciu zbiorczym, a także szacowanych rezultatów tych działań, ich efektywności oraz wpływu na rozwój, w oparciu o roczne sprawozdanie EBI na temat ram pomiaru wyników. W tym celu EBI wykorzystuje wskaźniki efektywności dotyczące aspektów rozwojowych, środowiskowych i społecznych, w tym aspektów związanych z prawami człowieka i równouprawieniem płci, finansowanych projektów, z uwzględnieniem stosownych wskaźników zgodnie z Deklaracją paryską z 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy.

Wskaźniki dotyczące równouprawnienia płci są opracowywane zgodnie ze strategią EBI na rzecz równości płci oraz planem działania w sprawie problematyki płci. Odzwierciedlają one promowanie równości między kobietami i mężczyznami, a także są w miarę możliwości poddawane ocenie *ex post* poprzez segregowanie danych według kryterium płci. Wskaźniki dotyczące aspektów środowiskowych projektów obejmują kryteria związane z tzw. czystą technologią, które co do zasady zorientowane są na efektywność energetyczną i technologie ograniczania emisji. EBI opracowuje wskaźniki dotyczące projektów, które są realizowane w ramach strategicznej odpowiedzi mającej na celu zaradzenie pierwotnym przyczynom migracji oraz budowanie długoterminowej odporności gospodarczej społeczności przyjmujących i tranzytowych, z uwzględnieniem poglądów zainteresowanych stron, społeczeństwa obywatelskiego, odnośnych społeczności i organizacji pozarządowych;

c) ocenę wkładu działań EBI z zakresu finansowania w realizację unijnych celów polityki zewnętrznej i celów strategicznych, z uwzględnieniem przestrzegania zasad obowiązujących w odniesieniu do działań zewnętrznych Unii, o czym mowa w art. 21 TUE, regionalnych technicznych wytycznych operacyjnych, o których mowa w art. 5 niniejszej decyzji, oraz strategicznych ram i planu działania UE na rzecz praw człowieka i demokracji;”;

b) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) ocenę jakości działań EBI z zakresu finansowania, w szczególności stopnia, w jakim EBI uwzględnił kwestie zrównoważenia środowiskowego i społecznego w analizie *due diligence* i w trakcie monitorowania finansowanych projektów inwestycyjnych, a także działań mających na celu maksymalne zwiększenie zaangażowania na szczeblu lokalnym poprzez promowanie uczestnictwa zainteresowanych społeczności, organizacji społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych;”;

c) dodaje się następującą literę:

„j) ocenę wkładu działań EBI z zakresu finansowania na rzecz długoterminowej odporności gospodarczej uchodźców, migrantów, społeczności przyjmujących i tranzytowych oraz społeczności pochodzenia będącej strategiczną odpowiedzią na potrzebę zaradzenia pierwotnym przyczynom migracji.”;

8) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) wszystkich działań EBI z zakresu finansowania prowadzonych na podstawie niniejszej decyzji, po etapie zatwierdzenia projektu, wskazując w szczególności, czy dany projekt inwestycyjny objęty jest gwarancją UE i w jaki sposób przyczynia się do realizacji celów działań zewnętrznych Unii, ze szczególnym uwzględnieniem jego wpływu gospodarczego, społecznego i środowiskowego, a także jego wpływu na klimat i kwestie związane z problematyką płci;”;

(ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w miarę możliwości i w stosownych przypadkach – obowiązujących umów ramowych pomiędzy EBI a krajem będącym odbiorcą pomocy. W przypadku podpisywania nowych umów lub wprowadzania zmian do umów już obowiązujących, EBI zapewnia, aby podanie takich umów do wiadomości publicznej było możliwe;”;

b) w art. 12 dodaje się następujące ustępy:

„3. EBI zapewnia, by informacje o planowanych i zatwierdzonych działaniach lub o wszelkich wprowadzanych w nich znaczących zmianach były publikowane i łatwo dostępne dla lokalnego społeczeństwa obywatelskiego.

4. Na żądanie, EBI przekazuje Parlamentowi Europejskiemu arkusze pomiaru wyników dla projektów inwestycyjnych objętych gwarancją UE, z uwzględnieniem ochrony informacji poufnych oraz szczególnie chronionych informacji handlowych, a także z zachowaniem ich odnośnych przepisów wewnętrznych regulujących traktowanie informacji poufnych.”;

9) art. 13 i 14 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 13

Zapobieganie praniu pieniędzy, walka z finansowaniem terroryzmu, opodatkowanie, jurysdykcje niechętnie współpracy

1. Prowadząc swoje działania z zakresu finansowania objęte niniejszą decyzją, EBI przestrzega mającego zastosowanie prawodawstwa Unii oraz uzgodnionych norm międzynarodowych i unijnych i w związku z tym nie wspiera projektów na mocy niniejszej decyzji, które przyczyniają się do prania pieniędzy, finansowania terroryzmu, unikania opodatkowania, oszustw podatkowych lub uchylania się od opodatkowania.

Ponadto EBI nie podejmuje nowych lub ponownych działań z podmiotami zarejestrowanymi lub mającymi siedzibę w jurysdykcjach, które znalazły się w stosownym wykazie w ramach odnośnej polityki unijnej w dziedzinie jurysdykcji niechętnych współpracy lub które wskazano jako państwa trzecie wysokiego ryzyka zgodnie z art. 9 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 (*), lub które nie zachowują rzeczywistej zgodności z unijnymi lub międzynarodowo uzgodnionymi normami podatkowymi dotyczącymi przejrzystości i wymiany informacji. EBI może odstąpić od tej zasady wyłącznie wtedy, gdy dany projekt jest fizycznie realizowany w jednej z tych jurysdykcji i nie ma żadnych przesłanek wskazujących na to, że odnośne działanie przyczynia się do prania pieniędzy, finansowania terroryzmu, unikania opodatkowania, oszustw podatkowych lub uchylania się od opodatkowania.

Przy zawieraniu umów z instytucjami pośrednictwa finansowego EBI uwzględni w stosownych umowach wymogi, o których mowa w niniejszym artykule, i żąda od instytucji pośrednictwa finansowego sprawozdań na temat ich spełniania.

EBI dokonuje przeglądu swojej polityki dotyczącej jurysdykcji niechętnych współpracy najpóźniej po przyjęciu unijnego wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych. Następnie EBI co roku przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z realizacji swojej polityki dotyczącej jurysdykcji niechętnych współpracy w odniesieniu do swoich działań z zakresu finansowania, zawierające informacje w podziale na poszczególne kraje oraz wykaz pośredników, z którymi współpracuje.

2. Prowadząc działania z zakresu finansowania objęte niniejszą decyzją, EBI stosuje określone w prawie unijnym zasady i standardy dotyczące przeciwdziałania wykorzystywaniu systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, w szczególności określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 (**), oraz w dyrektywie (UE) 2015/849. W szczególności EBI uzależnia zarówno bezpośrednie finansowanie, jak i finansowanie poprzez pośredników na mocy niniejszej decyzji od ujawnienia informacji o beneficjentach rzeczywistych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849.

Artykuł 14

Porozumienie dotyczące gwarancji

Komisja i EBI podpisują porozumienie dotyczące gwarancji określające szczegółowe postanowienia i procedury dotyczące gwarancji UE zgodnie z art. 8. Komisja i EBI informują o tym porozumieniu dotyczącym gwarancji odpowiednio Parlament Europejski i Radę, z zachowaniem swoich odnośnych przepisów wewnętrznych regulujących zasady postępowania z informacjami poufnymi.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1781/2006 (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 1).”;

10) w art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się następujący ustęp:

„2a. Uprawnienia, o których mowa w art. 5, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 8 kwietnia 2018 r.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 4 i 5, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność obowiązujących już aktów delegowanych.”;

c) w art. 18 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4 i 5 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

11) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

Sprawozdawczość

Do dnia 30 czerwca 2019 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające stosowanie niniejszej decyzji, które będzie stanowić wkład w ewentualną nową decyzję w sprawie objęcia gwarancją UE działań EBI z zakresu finansowania w ramach upoważnienia EBI do udzielania pożyczek na rzecz państw trzecich.

Do dnia 31 grudnia 2021 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszej decyzji.”;

12) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 20a

Postanowienia przejściowe

EBI może finansować projekty, które zostały zatwierdzone po dniu 12 października 2016 r. i przed dniem 8 kwietnia 2018 r. oraz przed zawarciem porozumienia dotyczącego gwarancji między Komisją a EBI. Projekty takie mogą zostać objęte gwarancją UE pod warunkiem potwierdzenia przez Komisję, że są one zgodne z celem określonym w art. 3 ust. 1 lit. d) i są zgodne z postanowieniami porozumienia dotyczącego gwarancji.”;

13) załączniki I, II i III zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszej decyzji.

14) W załączniku IV akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Działalność EBI w krajach partnerskich uczestniczących w procesie przedakcesyjnym jest prowadzona w kontekście ram ustanowionych w partnerstwach dla członkostwa i partnerstwach europejskich, w których określone zostały priorytety dla krajów ubiegających się o członkostwo i beneficjentów w celu osiągnięcia postępów w procesie zbliżania się do Unii; partnerstwa te stanowią również ramy dla pomocy Unii. Jako ramy polityki Unii dla Bałkanów Zachodnich służy proces stabilizacji i stowarzyszenia. Jest on oparty na stopniowym partnerstwie, w którego ramach Unia oferuje udogodnienia w handlu, pomoc gospodarczą i finansową oraz stosunki umowne poprzez układy o stabilizacji i stowarzyszeniu. Przedakcesyjna pomoc finansowa pomaga krajom ubiegającym się o członkostwo i beneficjentom przygotować się do obowiązków i wyzwań wiążących się z członkostwem w Unii. Pomoc ta służy wsparciu procesu reform, w tym przygotowań do późniejszego członkostwa. Koncentruje się ona na rozwoju instytucjonalnym, dostosowaniu do dorobku prawnego Unii, przygotowaniach do wdrażania polityk i instrumentów Unii oraz wspieraniu środków służących osiągnięciu konwergencji gospodarczej.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 marca 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. PAVLOVA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

PUŁAPY REGIONALNE

- A. Kraje ubiegające się o członkostwo i beneficjenci: 8 075 000 000 EUR, w tym 7 635 000 000 EUR w ramach upoważnienia ogólnego i 440 000 000 EUR w ramach upoważnienia do udzielania pożyczek sektorowi prywatnemu.
- B. Kraje objęte polityką sąsiedztwa i partnerstwa: 19 680 000 000 EUR, w podziale na następujące podpułapy:
- (i) kraje basenu Morza Śródziemnego: 13 030 000 000 EUR, w tym 11 170 000 000 EUR w ramach upoważnienia ogólnego i 1 860 000 000 w ramach upoważnienia do udzielania pożyczek sektorowi prywatnemu;
  - (ii) Europa Wschodnia, Zakaukazie i Rosja: 6 650 000 000 EUR.
- C. Azja i Ameryka Łacińska: 4 083 000 000 EUR, w podziale na następujące podpułapy:
- (i) Ameryka Łacińska: 2 694 000 000 EUR;
  - (ii) Azja: 1 165 000 000 EUR;
  - (iii) Azja Środkowa: 224 000 000 EUR.
- D. Republika Południowej Afryki 462 000 000 EUR.

W ramach ogólnego pułapu organy zarządzające EBI mogą – po konsultacji z Komisją – postanowić o realokacji kwoty nieprzekraczającej 20 % pułapów podregionalnych w obrębie poszczególnych regionów oraz kwoty nieprzekraczającej 20 % pułapów regionalnych między poszczególnymi regionami. W przypadku gdy do dnia 30 czerwca 2019 r. organy zarządzające EBI stwierdzą, że EBI nie jest w stanie wykorzystać swojej prognozowanej docelowej kwoty w ramach Inicjatywy EBI na rzecz budowania odporności, do 20 % kwoty 1 400 000 000 EUR w ramach ogólnego upoważnienia przeznaczonej na projekty w sektorze publicznym oraz kwoty 2 300 000 000 EUR w ramach upoważnienia do udzielania pożyczek sektorowi prywatnemu może zostać realokowane do wysokości 20 % w obrębie regionów, o których mowa w pkt A i B niniejszego załącznika, lub między tymi regionami.

Każda taka realokacja w ramach Inicjatywy EBI na rzecz budowania odporności podlega uprzedniemu porozumieniu między Komisją a EBI.

Organy zarządzające EBI w szczególności wykorzystują taką możliwość realokacji, aby umożliwić ciągłe koncentrowanie gwarancji UE na projektach cechujących się wyższym profilem ryzyka w regionach priorytetowych. Komisja regularnie informuje Parlament Europejski i Radę o takich realokacjach.

ZAŁĄCZNIK II

REGIONY I KRAJE POTENCJALNIE KWALIFIKUJĄCE SIĘ

A. Kraje ubiegające się o członkostwo i beneficjenci:

Albania, Bośnia i Hercegowina, Czarnogóra, Kosowo *, była jugosłowiańska republika Macedonii, Serbia, Turcja ⁽¹⁾

B. Kraje objęte polityką sąsiedztwa i partnerstwa

1. Kraje basenu Morza Śródziemnego

Algieria, Egipt, Jordania, Liban, Libia, Maroko, Palestyna, Syria, Tunezja

2. Europa Wschodnia, Zakaukazie i Rosja

Europa Wschodnia: Białoruś, Republika Mołdawii, Ukraina

Zakaukazie: Armenia, Azerbejdżan, Gruzja

Rosja

C. Azja i Ameryka Łacińska

1. Ameryka Łacińska

Argentyna, Boliwia, Brazylia, Ekwador, Gwatemala, Honduras, Kolumbia, Kostaryka, Kuba, Meksyk, Nikaragua, Panama, Paragwaj, Peru, Salvador, Urugwaj, Wenezuela

2. Azja

Afganistan, Bangladesz, Bhutan, Chiny, Filipiny, Indie, Indonezja, Irak, Iran, Jemen, Kambodża, Laos, Maleszja, Malediwy, Mjanma/Birma, Mongolia, Nepal, Pakistan, Sri Lanka, Tajlandia, Wietnam

3. Azja Środkowa

Kazachstan, Kirgistan, Tadżykistan, Turkmenistan, Uzbekistan

D. Afryka Południowa

Republika Południowej Afryki

---

* Użycie tej nazwy nie wpływa na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244 (1999) oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Deklaracji niepodległości Kosowa.

⁽¹⁾ Inicjatywa EBI na rzecz budowania odporności nie obejmuje Turcji, która jest objęta odrębną umową między UE a Turcją.

ZAŁĄCZNIK III

REGIONY I KRAJE KWALIFIKUJĄCE SIĘ

A. Kraje ubiegające się o członkostwo i beneficjenci:

Albania, Bośnia i Hercegowina, Czarnogóra, Kosowo *, była jugosłowiańska republika Macedonii, Serbia, Turcja ⁽¹⁾

B. Kraje objęte polityką sąsiedztwa i partnerstwa

1. Kraje basenu Morza Śródziemnego

Algieria, Egipt, Jordania, Liban, Libia, Maroko, Palestyna, Tunezja

2. Europa Wschodnia, Zakaukazie i Rosja

Europa Wschodnia: Białoruś, Republika Mołdawii, Ukraina

Zakaukazie: Armenia, Azerbejdżan, Gruzja

Rosja

C. Azja i Ameryka Łacińska

1. Ameryka Łacińska

Argentyna, Boliwia, Brazylia, Ekwador, Gwatemala, Honduras, Kolumbia, Kostaryka, Meksyk, Nikaragua, Panama, Paragwaj, Peru, Salvador, Urugwaj, Wenezuela

2. Azja

Bangladesz, Bhutan, Chiny, Filipiny, Indie, Indonezja, Irak, Jemen, Kambodża, Laos, Malezja, Malediwy, Mjanma/Birma, Mongolia, Nepal, Pakistan, Sri Lanka, Tajlandia, Wietnam

3. Azja Środkowa

Kazachstan, Kirgistan, Tadżykistan, Turkmenistan, Uzbekistan

D. Afryka Południowa

Republika Południowej Afryki².

---

* Użycie tej nazwy nie wpływa na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244 (1999) oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Deklaracji niepodległości Kosowa.

⁽¹⁾ Inicjatywa EBI na rzecz budowania odporności nie obejmuje Turcji, która jest objęta odrębną umową między UE a Turcją.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL